

450 ๗
๑๕๖๗
ร ๕

ห้องสมุดคณะนิติศาสตร์
มหาวิทยาลัย
นเรศวร

การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในการ เรียนฟังและ
พูดภาษาอังกฤษ และความรู้สึกรู้สึกต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
ตามวิธีสอนแบบมนุษยนิยมและวิธีสอนแบบธรรมชาติ

ปริญภาณิพนธ์

ของ

อตุลย์ จินตะเกษกรรรม

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า

ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต

มีนาคม ๒๕๓๗

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในการเรียนรู้และ
พูดภาษาอังกฤษ และความรู้ศีกษาอการ เรียนภาษาอังกฤษ
ตามวิธีสอนแบบอนุบาลนิยมและวิธีสอนแบบธรรมชาติ

บทคัดย่อ

ของ

อดุลย์ จินตะ เกษกรรม

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษาบัณฑิต
ปีการศึกษา ๒๕๓๓

การทดลองครั้งนี้ถูกแบ่งย่อยไว้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษด้านการฟัง และการพูด และเปรียบเทียบความรู้สึกลงนักเรียนที่มีต่อการเรียน ทั้งนี้โดยใช้วิธีสอนแบบมนุษยนิยมและวิธีสอนแบบธรรมชาติ

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๘ (ม. ๘) ปีการศึกษา ๒๕๖๕ ของโรงเรียนนครสวรรค์ จำนวน ๕๖ คน แบ่งออกเป็น ๒ กลุ่มคือกลุ่มทดลองมีจำนวน ๒๕ คน และกลุ่มควบคุมมีจำนวน ๓๑ คน ก่อนทดลองสลับใช้ $t - test$ วิเคราะห์คะแนน pretest พบว่านักเรียนทั้ง ๒ กลุ่มมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านการฟังและการพูดแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

กลุ่มทดลองสอนโดยใช้วิธีสอนและบทเรียนแบบมนุษยนิยม ส่วนกลุ่มควบคุมใช้วิธีสอนแบบธรรมชาติใช้เวลาสอน ๒๐ คาบ ในเวลา ๕ สัปดาห์ แล้วจึงทำการทดสอบหลังการสอน (posttest) แล้วเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์โดยใช้ $t - test$

เมื่อสอนเสร็จคาบที่ ๙ คาบที่ ๑๔ และคาบที่ ๒๐ ให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๒ กลุ่มตอบแบบสอบถามวัดความรู้สึกลงนักเรียนที่มีต่อการเรียน แล้วนำคะแนนจากการสอบถามทั้ง ๓ ครั้งนี้มาหาค่าคะแนนเฉลี่ยของข้อสอบถามแต่ละข้อของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม แล้วนำคะแนนเฉลี่ยของแต่ละข้อมาเปรียบเทียบกันโดยใช้

ผลการทดลอง

๑. นักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งทักษะการฟังและการพูดสูงขึ้นกว่าเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๒. นักเรียนกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะด้านการฟังแตกต่างจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะด้านการฟังของนักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๓. นักเรียนกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะด้านการพูดสูงกว่่านักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๔. นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความรู้สึกลงต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่กว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม ๑๖ หัวข้อจากข้อสอบถาม ๓๐ หัวข้อ

๕. นักเรียนกลุ่มทดลองชอบบทเรียนที่ ๒๐ มากที่สุด เพราะบทเรียนนี้ช่วยให้ นักเรียนเข้าใจตัวเองและเพื่อนดีขึ้น

A COMPARISON OF STUDENTS' SPELLING AND LISTENING ACHIEVEMENT
IN ENGLISH AND THEIR FEELINGS THROUGH THE USE OF
HUMANISTIC AND CONVENTIONAL APPROACHES

AN ABSTRACT

BY

ADUN JINTAKEDKARN

Presented in partial fulfilment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
March 1984

The purpose of this experiment was to compare the students' speaking and listening achievement in English and their feelings by the use of Humanistic and Conventional Approaches. The sample of this study comprised 50 M. 4 students of the academic year 1982 of Nakhornsawan School, equally divided into 2 groups: the experimental and the control groups. Their speaking and listening achievement in English was pretested, and it was not significantly different.

The experimental group, using Humanistic Approach, and the control group, using Conventional Approach, were posttested after the 5 weeks' experiment with 20 lessons for each group.

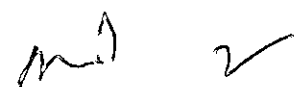
The major findings are as follows:

1. The achievement of the experimental and control groups in listening and speaking was significantly different at the .01 level.
2. The achievement of the experimental and control groups in listening was not significantly different.
3. The achievement of the experimental and control groups in speaking was significantly different at the .05 level.
4. The experimental group has better feelings towards learning English than those of the control group by 12 items. They were significantly different at .05 and .01 levels, respectively.
5. The experimental group liked lesson 20 best, because it helped the student understand himself and his friends.

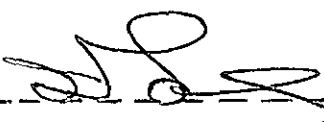
คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

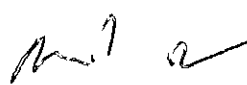
คณะกรรมการที่ปรึกษา

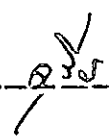
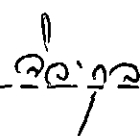
 ประธาน

 กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

 ประธาน

 กรรมการ

  กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ เพราะได้รับความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประพาศน์ พฤติประภา และอาจารย์สมเกียรติ ทิพย์ทัศน์ ที่ได้กรุณาให้ข้อคิดเห็น คำแนะนำ ตลอดจนการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณ อาจารย์ชื่น ศรีสวัสดิ์ ผู้อำนวยการโรงเรียนนครสวรรค์ และอาจารย์ประสิทธิ์ ไส้ทองคำ หัวหน้าสายภาษากำประเทศโรงเรียนนครสวรรค์ที่ได้อนุเคราะห์ให้ผู้วิจัยทำการทดลองสอนกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนนครสวรรค์

ขอขอบคุณอาจารย์สมจิต ศุภิตพงษ์ อาจารย์เพลินพิศ กระต่ายจันทร์ที่ได้ให้ความสะดวกในการแบ่งกลุ่มตัวอย่างและการเปลี่ยนแปลงตารางสอบ เป็นอย่างดี

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณอาจารย์วิเชียร โฉมนาค อาจารย์วรรณา โฉมนาค และอาจารย์แดงต้อย ชิตาพนารักษ์ ที่ได้ช่วยเหลือเกี่ยวกับการบันทึกเสียงลงเทปและการทดสอบนักเรียนในห้องปฏิบัติการทางภาษาจนทำให้การวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงมาด้วยดี

อดุลย์ จินตะเกษกรม

สารบัญ

บทที่

หน้า

๑	บทนำ	๑
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	๔
	ความสำคัญของการวิจัย	๕
	ขอบเขตของการวิจัย	๕
	คานิยามศัพท์เฉพาะ	๕
๒	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๗
	สมมติฐานของการวิจัย	๑๔
๓	วิธีการในการ	๒๐
	กลุ่มตัวอย่าง	๒๐
	การเลือกบทเรียน	๒๐
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	๒๒
	การดำเนินการทดลองสอน	๒๓
	สถิติที่ใช้ในการวิจัย	๒๔
๔	การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการทดลอง	๓๓
	การเปรียบเทียบคะแนนก่อนการทดลองสอนระหว่างกลุ่ม ทดลองและกลุ่มควบคุม	๓๔
	การเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนทดลองสอน และคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังการทดลองสอนภายในกลุ่มตัวอย่าง เดียวกัน	๓๕
	การเปรียบเทียบผลต่างเฉลี่ยของคะแนนหลังการทดลองสอน และก่อนการทดลองสอนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	๓๗

การ เปรียบเทียบคะแนนความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการ เรียน ภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	๓๕
การวิเคราะห์ความรู้สึกของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีต่อการเรียน แบบผสมนิยม เพื่อที่ว่านักเรียนกลุ่มทดลองชอบบทเรียนใด มากที่สุด	๔๔
๕ สรุป อภิปรายผล ปัญหาการวิจัย และข้อเสนอแนะ	๔๗
ความมุ่งหมายของการวิจัย	๔๗
ความสำคัญของการวิจัย	๔๗
สมมติฐานของการวิจัย	๔๗
วิธีดำเนินการ	๔๗
กลุ่มตัวอย่าง	๔๘
การเลือกบทเรียน	๔๘
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	๔๘
การรวบรวมข้อมูล	๔๘
สรุปผลการวิจัย	๕๐
อภิปรายผล	๕๑
ปัญหาของการวิจัย	๕๕
ข้อเสนอแนะ	๖๐
บรรณานุกรม	๖๒
ภาคผนวก	๖๕

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
๑	เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการฟังก่อนการทดลองสอน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	๓๕
๒	เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการพูดก่อนการทดลองสอน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	๓๕
๓	ความแตกต่างระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะด้าน การฟังก่อนทำการทดลองสอนและหลังทำการทดลองสอนของ กลุ่มทดลอง	๓๕
๔	ความแตกต่างระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะด้าน การพูดก่อนทำการทดลองสอนและหลังทำการทดลองสอนของ กลุ่มทดลอง	๓๖
๕	ความแตกต่างระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะด้าน การฟังก่อนทำการทดลองสอนและหลังทำการทดลองสอนของ กลุ่มควบคุม	๓๖
๖	ความแตกต่างระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะด้าน การพูดก่อนการทดลองสอนและหลังทำการทดลองสอนของกลุ่ม ควบคุม	๓๗
๗	เปรียบเทียบผลต่างเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะ ด้านการฟังก่อนการทดลองสอนและหลังทำการทดลองสอนระหว่าง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	๓๘
๘	เปรียบเทียบผลต่างเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะด้านการพูดก่อนการทดลองสอนและหลังทำการทดลองสอน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	๓๘

ตาราง		หน้า
๕	เปรียบเทียบความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมและบทเรียน ภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	๓๕
๑๐	เปรียบเทียบความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อตนเองและความรู้สึก ที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับเพื่อนร่วมชั้นขณะที่เรียน ภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	๔๑
๑๑	เปรียบเทียบความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อครูภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	๔๒
๑๒	เปรียบเทียบเพื่อแสดงว่านักเรียนกลุ่มทดลองชอบบทเรียน มนุษยนิยมบทเรียนไทมามากที่สุด	๔๔

ดัชนีภาพประกอบ

ภาพประกอบ		หน้า
๑	รูปแบบในการสร้างบทเรียนและกิจกรรมนุชนิยม	๕
๒	The Johari Window	๑๔

บทที่ ๑

บทนำ

สภาพการณ์ส่วนใหญ่ในห้องเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยขณะนี้ยังคงมีความคล้ายคลึงกับทศวรรษที่ผ่านมา ดังที่ กานดา ณ ถลาง (กานดา ณ ถลาง ๒๕๑๕ : ๑๕ - ๑๖ อ้างอิงมาจาก เมธโรธล์ ๒๕๑๑ : ๑๖๔ - ๑๖๖) กล่าวไว้ใน พ.ศ. ๒๕๑๕ ว่า ปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างหนึ่งคือ นักเรียนไม่ค่อยสนใจเรียนภาษาอังกฤษ เพราะอาจมองไม่เห็นความจำเป็นที่ต้องเรียน และเห็นว่ากิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ จำเจ น่าเบื่อ แท้งแล้ง บังคับ และจริงจังเกินไป ต่อมาใน พ.ศ. ๒๕๒๑ พวงเพ็ญ อินทรประวัติ (พวงเพ็ญ อินทรประวัติ ๒๕๒๑ : ๗๖) ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทำนองเดียวกันว่า นักเรียนนั้นเห็นวิชาอังกฤษเป็นยาขม ไม่รู้จะเรียนไปทำไม นักเรียนไม่กล้าซักถามปัญหาไม่ว่าจะเรียนวิชาใด ๆ ในชั่วโมงภาษาอังกฤษบางโรงเรียนนักเรียนจะนั่งฟังครูเฉย ๆ ไปจนจบ ชั่วโมง พอครูถามว่านักเรียนสงสัยอะไรบ้าง มักจะไม่ปรากฏว่ามีนักเรียนลุกขึ้นถาม นักเรียนไม่กล้าถามเพราะกลัวเพื่อนจะหัวเราะเอาบ้าง กลัวว่าตัวเองจะมีคำถามที่ไม่เหมาะสมบ้าง กลัวว่าถามไปแล้วจะไม่ถูกใจครูบ้าง และกลัวว่าตัวเองจะใช้ภาษาไต่อย่างไม่ถูกต้อง ทั้งนี้เพราะครูไม่เคยฝึกให้นักเรียนหัดถามหัดตอบอย่างสม่ำเสมอ ส่วนใหญ่ในการสอนมักจะให้นักเรียนฟังครู ซึ่งนักเรียนอาจจะฟังบ้าง ไม่ฟังบ้าง นั่งกันไปเพื่อให้หมดชั่วโมงหนึ่ง

การเรียนการสอนดังกล่าวมานั้นไม่ช่วยให้นักเรียนพัฒนาความสามารถของเขาได้อย่างเต็มที่ เพราะความกลัวว่าจะทำผิด กลัวการขาดการยอมรับ เป็นสิ่งขัดขวางการเรียนรู้ของนักเรียน ดังที่ จอห์น โฮลท์ (Holt. ๑๙๖๔ : ๑๔๑) ได้บรรยายสภาพในห้องเรียนและผลร้ายของความกลัวว่า ในบรรยากาศแห่งความกลัวจะมีนักเรียนอยู่สองจำพวกคือ กลุ่มหนึ่งจะแสวงหาเป็นสนใจในบทเรียน พยายามให้ครูคิดว่าพวกเขารู้เรื่อง อีกพวกหนึ่งจะไม่สนใจบทเรียน เช่น จะพุดคุย นิ่งใจลอย ส่งข้อความสั้น ๆ ในกระดาษต่อ ๆ กันไป นักเรียนทั้งสองกลุ่มนี้มีจุดมุ่งหมายอย่างเดียวกันคือ เพื่อให้ชั่วโมงนั้นผ่านไปอย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ส่วนลึกแล้วทุกคน

มีความกลัว ความกระวนกระวายใจและความเกรียบคอบอยู่เสมอ นักเรียนจะแสวงหาเป็นใจไม่
รู้เรื่อง เพื่อเขาจะได้หลีกเลี่ยงการตอบคำถามและความกดดันต่าง ๆ ดังนั้นเขาจึงคล้ายกับ
ว่าเป็นนักเรียนระดับต่ำและโง่กว่าความสามารถที่แท้จริง หลังจากนั้นสักระยะหนึ่ง เขาก็จะติด
อยู่ในระดับนั้น ดังนั้นจะเห็นว่าห้องเรียนชนิดนี้ไม่ได้ส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้พลังงานในการ
เรียนรู้เท่าที่ควร กลับต้องใช้พลังงานในการฟังคำสั่งและการทำตามงานที่มอบหมาย

บรรยากาศอีกอย่างหนึ่งที่ขัดขวางการเรียนรู้ของนักเรียนคือ การแข่งขัน เฮนรี
(Henry. ๑๙๖๔ : ๔๓ - ๔๔) ได้กล่าวถึงข้อเสียของการแข่งขันว่า ถ้านักเรียนคนหนึ่งตอบ
คำถามไม่ได้ในขณะที่คนอื่นยกมือหรือตอบได้ นักเรียนผู้นั้นจะรู้สึกว่าเขาเองล้มเหลวถูกคนอื่นหัวเราะ
เยาะ ความล้มเหลวของคนหนึ่งเป็นบันไดไปสู่ความสำเร็จของคนอื่น ความทุกข์ของคนหนึ่งเป็น
แหล่งของความพอใจของคนหนึ่ง ย่อมทำให้ผู้ที่รู้สึกว่าล้มเหลวเกิดความกลัวและรู้สึกว่านักเรียน
ที่ยกมือคนอื่น ๆ มีภาษีเหนือกว่าตน ความคิดของเขาจะติดตัน ดังนั้นเขาจะไม่สามารถแก้ไข
ตัวเขาเองได้

จากที่กล่าวมานี้จะเห็นได้ว่าสภาพของห้องเรียนดังกล่าวนั้นเป็นสิ่งที่เหนียวรั้งศักยภาพ
ของมนุษย์มากกว่าที่จะส่งเสริม ซึ่งตรงกับรายงานการสังเกตของเลียวนาร์ด (Leonard.
๑๙๖๔ : ๑๑๐ - ๑๑๑) ที่เขียนไว้ว่า ถ้าเราสังเกตนักเรียนอนุบาลกับนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ ๓ แล้ว เหมือนกับเรากำลังสังเกตมนุษย์สองเผ่าพันธุ์ เพราะนักเรียนอนุบาลนั้นมีความ
เป็นธรรมชาติ คล่องตัว แสดงออกก่อเรื่องราวด้วยอารมณ์เช่น กลัว ขำ มีสีหน้าเป็นประกาย
แต่สิ่งเหล่านี้ไม่มีในนักเรียนประถมศึกษาปีที่ ๓ พวกเขาจะเงยขมับเหมือนกับกำลังระมัดระวัง
และควบคุมตัวเองอย่างเจ็บปวด นักเรียนที่อาจคอยควบคุมตัวเองตลอดนั้น เขาจะไม่เรียนรู้ได้
มากเท่าที่ควร เพราะแทนที่นักเรียนจะใช้พลังงานส่วนใหญ่ในการเรียนรู้ พวกเขาต้องนั่งคอย
ควบคุมตัวเอง เพราะกลัวระเบียบวินัย สภาพโรงเรียนและห้องเรียนที่เต็มไปด้วยคำสั่ง ระเบียบ
วินัยจากครูจนนักเรียนมีความกลัวและเกิดความเบื่อหน่ายนั้น ไม่เหมาะสมกับเด็กซึ่งกำลังจะเรียน
รู้เลย มีนักวิจารณ์หลายท่านเช่น เฮนรี (Henry. ๑๙๖๔ : ๑๓) กล่าวถึงห้องเรียนชนิดนี้ไว้ว่า
ห้องเรียนเช่นนี้ไม่เหมาะสมจะเป็นที่ศึกษาของมนุษย์เพราะสภาพเช่นนี้จะทำลายและยับยั้งความ

สามารถทางธรรมชาติที่จะเรียนและความเจริญเติบโตอย่างสมบูรณ์ ส่วนเลียวนาร์ด (Leonard. ๑๙๖๔ : ๑๐๐) วิจารณ์ว่า โรงเรียนเช่นนี้มีหน้าที่แฝงคือ คอยทำลายจิตใจมนุษย์ และโคโซล (Kozol. ๑๙๖๙ : ๕๐) โจมตีว่ามันทำลายจิตใจและหัวใจของนักเรียนของเรา อีกทั้งไร้ความกรุณาและปฏิบัติต่อนักเรียนเหมือนไม่ใช่บุคคล

สภาพการณ์อันไม่น่าพึงประสงค์ในวันเรียนนั้นการศึกษาเชิงมนุษยนิยมมีส่วนช่วยทำให้สภาพการณ์ดีขึ้นได้ เพราะการศึกษาเชิงมนุษยนิยมจะช่วยให้นักเรียนได้พลังงานของเขาในการเรียนรู้อย่างแท้จริง ดังที่แจ๊คสัน (Jackson. ๑๙๖๔ : ๕๐) กล่าวไว้มีใจความว่า การศึกษาเชิงมนุษยนิยมนั้นเป็นการปฏิบัติทางการศึกษาเพราะการศึกษาเชิงมนุษยนิยมเน้นถึงการเคารพตัวนักเรียนว่าเป็นบุคคลและเน้นการสร้างสิ่งแวดล้อมที่สนองต่อความต้องการของนักเรียนรวมทั้งให้นักเรียนมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันในชั้นเรียนด้วย โรเจอร์ส (Rogers. ๑๙๖๙ : ๒๒๕ - ๒๒๖) กล่าวสนับสนุนว่า การศึกษาไม่ใช่เป็นการเตรียมตัวเพื่อชีวิต แต่เป็นประสบการณ์ชีวิตในตัวของมันเอง หลักสูตรควรเห็นความสำคัญของความรู้สึกต่าง ๆ ของนักเรียนเท่า ๆ กับความรู้ทางวิชาการ ความจริงแล้วการยอมรับความรู้สึกเช่นนั้นจะช่วยส่งเสริมให้เขาได้เรียนเนื้อหาได้เร็วขึ้น และช่วยส่งเสริมให้เป็นคนโดยสมบูรณ์ นักเรียนน่าจะได้เรียนรู้อย่างลึกซึ้ง เปิดเผยและโดยมีส่วนร่วมในการค้นหาความจริง อันจะทำให้เขามีความตระหนักถึงความสัมพันธ์ของเขากับโลกของผู้อื่น รวมทั้งโลกของความรู้ที่เป็นนามธรรม

เนื่องจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยกำลังประสบปัญหาเกี่ยวกับบรรยากาศในห้องเรียน เพราะเน้นหนักองค์ประกอบทางด้านความรู้มากกว่าองค์ประกอบทางด้านความรู้สึก ซึ่งขัดแย้งกับความคิดเห็นของนักการศึกษากลุ่มมนุษยนิยม เช่น ซัมเมอร์ฮิลล์ (Summerhill. ๑๙๖๐ : ๘๒) ซึ่งกล่าวว่านักเรียนต้องการความรัก ความเข้าใจจากครู รวมทั้งการยอมรับและความเป็นอิสระมากกว่าการสอนของครู

วิธีสอนแบบมนุษยนิยมนั้นมีนักการศึกษาหลายท่านให้คำจำกัดความไว้ และมีความหมายคล้ายคลึงกัน เช่น มอสโควิทซ์ (Moscowitz. ๑๙๙๔ : ๑๔) ให้คำจำกัดความว่า วิธีสอนแบบมนุษยนิยมนั้นคือ การสอนที่ให้ความสำคัญทางด้านวิชาการ เท่า ๆ กับความรู้สึกประสบการณ์ ความจำ ความหวัง แรงคลาใจ ความเชื่อ ค่านิยม ความต้องการ และความพอใจของนักเรียน

ให้นักเรียนมีความยกย่องตนเอง (Self-esteem) และความตระหนักในตนเอง (Self-actualization) มีการคำนึงถึงลักษณะทางอารมณ์ดังกล่าวร่วมกับพัฒนาการทางกายด้วย มอสโควิทซ์ยังยอมรับในที่เดียวกันว่า ทุกสถานการณ์ของการเรียน นักเรียนจะมีความรู้สึกและอารมณ์เกิดขึ้นด้วยเสมอ จึงควรนำความรู้สึกและอารมณ์นี้มาใช้ประโยชน์ในการเรียนรู้ เพราะความรู้สึกและอารมณ์เป็นบทบาทที่ทรงอิทธิพลต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งจะเห็นว่าสอดคล้องกับความคิดของบราวน์ (Brown. ๑๙๙๕ : ๑๐๘) ที่ว่า มนุษย์มีร่างกาย มนุษย์มีความรู้สึกและจิตใจ การแยกสิ่งเหล่านี้ออกจากกันก็เท่ากับปฏิเสธความเป็นมนุษย์ของเขา ถ้ารวมสิ่งเหล่านี้เข้าด้วยกันจะช่วยให้มนุษย์มีความเข้าใจตัวเองและรู้ว่าควรทำอะไรต่อไป

แนวความคิดเกี่ยวกับวิธีสอนแบบมนุษยนิยมดังกล่าวมานั้น เป็นสิ่งที่น่าสนใจ เพราะเท่าที่ผ่านมามีบรรณารักษ์และกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ เน้นเนื้อหาวิชา อีกทั้งการฝึกจำเจ นำเป็นหน่วย (พวงเพ็ญ อินทรประวัติ ๒๕๒๑ : ๗๒) และหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทยกำหนดแบบเรียนหรือเนื้อหาวิชามาให้ ผู้วิจัยเห็นว่าวิธีสอนแบบมนุษยนิยมเอื้ออำนวยในการผสมผสานเนื้อหาวิชาเข้ากับวิธีการทางมนุษยนิยม ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่า การจัดเนื้อหาวิชาและวิธีสอนแบบมนุษยนิยมนี้จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในด้านการฟังและการพูด รวมทั้งความรู้สึกของนักเรียน แตกต่างจากการสอนแบบธรรมดาที่เคยใช้สอนอยู่หรือไม่

ความมุ่งหมายของการวิจัย

๑. เพื่อเสนอรูปแบบบทเรียนสำหรับการสอนภาษาอังกฤษตามแนวคิดมนุษยนิยม
๒. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษด้านการฟังและการพูดระหว่างกลุ่มที่สอนโดยวิธีสอนแบบมนุษยนิยมกับกลุ่มที่สอนโดยวิธีสอนแบบธรรมดา
๓. เพื่อเปรียบเทียบความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยวิธีสอนแบบมนุษยนิยมและวิธีสอนแบบธรรมดา

ความสำคัญของการวิจัย

๑. ทำให้ทราบผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนภาษาอังกฤษด้านการฟัง และการพูดระหว่าง กลุ่มที่สอนโดยวิธีสอนแบบมนุษยนิยมและกลุ่มที่สอนโดยวิธีสอนแบบธรรมชาติ
๒. ทำให้ทราบความรู้สึกของนักเรียนต่อการ เรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มที่สอน โดยวิธีสอนแบบมนุษยนิยมกับกลุ่มที่สอนโดยวิธีสอนแบบธรรมชาติ
๓. เป็นแนวทางสำหรับผู้สอนภาษาอังกฤษในการ ปรับปรุงบทเรียนและวิธีสอนของ ตนเองตามหลักมนุษยนิยมต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้สอนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีจำนวนกลุ่มละ ๒๐ บทเรียน และเป็น เนื้อหาเดียวกันซึ่งได้จากแบบเรียนชื่อ Active Context English Book I แต่งโดย Ethel Brinton, Watter Plumb, Colin White และคนอื่น ๆ และอีกเล่มหนึ่งคือ Caring and Sharing in a foreign Language Class แต่งโดย Gertrude Moscovitz

คานิยามศัพท์เฉพาะ

๑. วิธีสอนแบบมนุษยนิยม หมายถึง วิธีสอนที่ให้ความสำคัญแก่องค์ประกอบทั้งในด้าน ความรู้ และความรู้สึก โดยการจัดประสบการณ์ให้นักเรียนมีการยอมรับ ความยกย่องตนเอง และความตระหนักในตนเอง
๒. กิจกรรมแบบมนุษยนิยม หมายถึง กิจกรรมการสอนที่ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อให้นักเรียนมีความรู้สึกยอมรับและยกย่องตนเอง มีความตระหนักในตนเอง
๓. วิธีสอนแบบธรรมชาติ หมายถึง การสอนที่มุ่ง เฉพาะด้านความรู้เป็นหลัก โดยใช้ กิจกรรมอื่นใดที่ไม่ใช่กิจกรรมการสอนแบบมนุษยนิยม
๔. กลุ่มทดลอง หมายถึง กลุ่มนักเรียนที่สอนโดยวิธีสอนแบบมนุษยนิยม
๕. กลุ่มควบคุม หมายถึง กลุ่มนักเรียนที่สอนโดยวิธีสอนแบบธรรมชาติ

๖. ผลสัมฤทธิ์ในด้านการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการฟังและการพูด ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษด้านการฟังและการพูดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

๗. ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการวัดความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับเพื่อนร่วมชั้น ความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับครู คะแนนนี้วัดได้จากแบบวัดความรู้สึกชนิดมาตราส่วนประเมินค่าที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

๘. นักเรียน หมายถึง ผู้ที่เรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๕ ของโรงเรียนนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์

๕. ตัวแปร

๕.๑ ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีสอนสองวิธีต่อไปนี้

๕.๑.๑ วิธีสอนแบบมนุษยนิยม

๕.๑.๒ วิธีสอนแบบขรรคมดา

๕.๒ ตัวแปรตาม คือ

๕.๒.๑ ผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนภาษาอังกฤษด้านการฟังและการพูด

๕.๒.๒ ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการเรียน

บทที่ ๒

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเชิงมนุษยนิยม (Humanistic Education) หมายถึง การจัดการศึกษาที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ศึกษาตนเอง ให้เนื้อหาวิชาเกี่ยวพันไปถึงความรู้สึก ประสบการณ์ ความจำ ความหวัง แรงคลใจ ความเชื่อ ความต้องการ และความพอใจของนักเรียน หลักสูตรพยายามที่จะผสมผสานมิติทางความเจริญส่วนบุคคล (Personal Growth Dimension) กับเนื้อหาวิชาและยอมรับว่าในทุก ๆ ด้านการณจะมีความรู้สึกเกิดขึ้นเสมอ ควรจะนำความรู้สึกมาใช้ประโยชน์ในการสอน เพราะความรู้สึกมีบทบาทที่ทรงอิทธิพลต่อสถานการณ์ (Moscowitz. ๑๙๙๘ : ๑๔)

ฮอว์เลย์ และ ฮอว์เลย์ (Hawley and Hawley. ๑๙๗๖ : ๑๒๕) กล่าวสนับสนุนความหมายนี้ว่า การเรียนรู้ไม่สามารถจะเกิดขึ้นได้ในบรรยากาศที่มีแต่ความรู้สึกและอารมณ์อย่างเดียว การเรียนรู้ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ถ้ามีแต่เนื้อหาวิชาอย่างเดียวนองค์ประกอบทั้งสองอย่างต้องไปด้วยกัน และเขากล่าวต่อไปว่าการศึกษาแบบมนุษยนิยมมิได้หมายถึง ความสนใจในด้านความรู้สึกอย่างคลั่งไคล้หรือชั่วคราวช่วยยามและไม่ใช้เครื่องมือแก้ปัญหาทั้งหมด ไม่ใช่เป็นการฝึกให้เป็นคนมีความรู้สึกไว หรือเป็นฝ่ายยอมเสมอ ไม่ใช่วิธีที่จะเรียกร้องความสนใจจากนักเรียนยามที่เขาเบื่อหน่าย แต่เป็นกระบวนการจัดประสบการณ์อย่างมีจุดมุ่งหมาย

มาสโลว์ (Maslow. ๑๙๗๑ : ๑๔๔ - ๑๕๐) กล่าวว่า ชีวิตต้องมีความหมาย ได้รับประสบการณ์ที่ประสบผลสำเร็จ และมีความรื่นเริงบ้าง โรงเรียนควรจะให้เด็กมีความรู้สึกเหล่านี้ ครูไม่เพียงแต่ยอมรับกับนักเรียนเท่านั้น แต่ควรช่วยให้เขารู้ตัวตนเองว่า ตัวเขาเองเป็นคนมีลักษณะอย่างไร

ความหมายของการศึกษาเชิงมนุษยนิยมดังกล่าวมานี้ มีรากฐานมาจากจิตวิทยามนุษยนิยม (Humanistic Psychology) ซึ่ง ลูทซ์ และลักซ์ (Lutz and Lux. ๑๙๙๕ ๕ - ๑๓ citing Maslow. ๑๙๗๑) กล่าวว่าพอสรุปได้ว่าพัฒนาการของมนุษย์จะมีได้เมื่อ

ความต้องการต่าง ๆ ของเขาได้รับการตอบสนองเสียก่อน ในคนปกติแล้วพัฒนาการจะมีได้ตลอดชีวิต และพัฒนาไปเรื่อย ๆ จนถึงขั้นสูงสุดคือ การตระหนักในตนเอง (Self-actualization) และก่อนที่จะพัฒนาการถึงขั้นสูงสุดนั้น ความต้องการเบื้องต้นของเขาต้องได้รับการตอบสนองขึ้นไปตามลำดับขั้นเสียก่อน ลำดับความต้องการ (The Hierarchical nature of Human Needs) มีดังนี้

ขั้นที่ ๑ ความต้องการทางกาย (Physiological) เช่น อาหาร น้ำ อากาศ ที่พักอาศัย การหลับนอน

ขั้นที่ ๒ ความต้องการความมั่นคงและความปลอดภัย (Security and Safty)

ขั้นที่ ๓ ความต้องการการเป็นเจ้าของ (Belongingness) เช่น ความรัก การยอมรับ

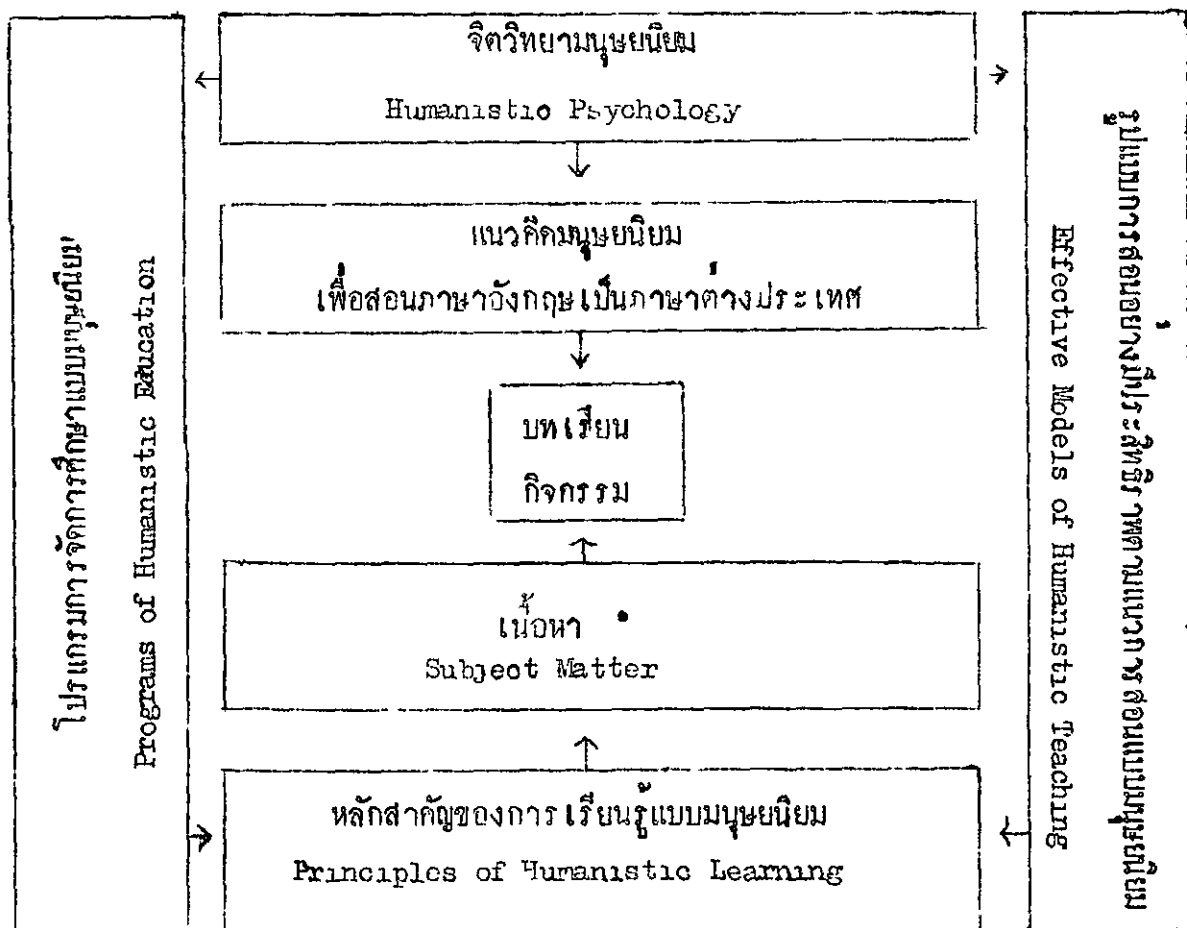
ขั้นที่ ๔ ความต้องการการยกย่องตนเอง (Self-Esteem) เช่น ความภูมิใจ ในตนเอง

ขั้นที่ ๕ ความต้องการตระหนักในตนเอง (Self-actualization) เช่น ความจริง การช่วยเหลือผู้อื่น ความยุติธรรม ความถูกต้อง ความสมบูรณ์ สุนทรียภาพ ความหมาย ถ้าขั้นที่ ๑ ยังไม่ได้รับการตอบสนอง ขั้นที่ ๒ ก็เกิดยาก ในทางอ้อมเดียวกัน ขั้นที่ ๕ จะเกิดได้เมื่อขั้นที่ ๑, ๒, ๓ และ ๔ ได้รับการตอบสนองแล้ว

การสร้างบทเรียนและกิจกรรมมนุษยนิยม

นักการศึกษาและครูกลุ่มมนุษยนิยมสร้างบทเรียนโดยยึดหลักจิตวิทยาและหลักการต่าง ๆ เกี่ยวกับมนุษยนิยม คือ รูปแบบการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ ตามแนวการสอนแบบมนุษยนิยม (Effective Models of Humanistic Teaching) แนวการจัดโปรแกรมการศึกษาแบบมนุษยนิยม (Program of Humanistic Education) หลักสำคัญของการเรียนรู้แบบมนุษยนิยม (Principles of Humanistic Learning) สำหรับการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น มอสโควิทซ์ (Moscowitz. ๑๙๙๔ : ๕ - ๒๐) ได้เพิ่มหลักการ

อีกอย่างหนึ่ง คือแนวคิดมนุษยนิยมเพื่อการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งสรุปได้
จากภาพประกอบข้างล่างนี้

ภาพประกอบ ๑ รูปแบบในการสร้างบทเรียนและกิจกรรมมนุษยนิยม

หลักการต่าง ๆ จากภาพประกอบนี้ มีรายละเอียดดังนี้

๑. รูปแบบการสอนอย่างมีประสิทธิภาพตามแนวการสอนแบบมนุษยนิยม

(Effective Models of Humanistic Teaching)

จากหลักการและจิตวิทยาการเรียนรู้แบบมนุษยนิยมทั้งหมดนั้น ได้มีผู้สร้างรูปแบบ
เพื่อเป็นหลักในการสอนอย่างมีประสิทธิภาพขึ้นหลายรูปแบบด้วยกัน แต่มีจุดประสงค์ใหญ่คล้ายคลึงกัน

มิลเลอร์ (Miller. ๑๙๗๖ : ๖๐ - ๖๑) ได้เสนอรูปแบบเพื่อผู้ที่เกี่ยวข้องกับ การศึกษาจะได้คำนึงถึงเวลาทางการสอนออกเป็นสี่อย่างคือ

๑. รูปแบบด้านพัฒนาการ (The Development Model) เวลาสอนต้องคำนึงถึง พัฒนาการของผู้เรียนทั้งทางร่างกายและอารมณ์ เช่น วัยรุ่นต้องการหาเอกลักษณ์ วัยรุ่นใหญ่ๆ ต้องการต้องการแยกตัวเอง

๒. รูปแบบด้านมโนทัศน์เกี่ยวกับตัวเอง (The Self-concept Model) การ สอนควรส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้สึกยกย่องตนเองและรู้ถึงเอกลักษณ์ที่แท้จริงของตน จะ ช่วยให้นักเรียนได้ค้นพบความต้องการของตน จุดมุ่งหมายข้อนี้เพื่อให้นักเรียนดำเนินชีวิตไปตาม ความคาดหวังของตนเอง ไม่ใช่อยู่ตามความคาดหวังของผู้อื่น นั่นคือการควบคุมวิถีชีวิตตนเองได้

๓. รูปแบบการส่งเสริมความไวต่อความรู้สึก และการเปิดเผยตัวเองให้เข้ากับกลุ่ม (The Sensitivity and Group-orientation Model) มุ่งหวังเพื่อช่วยให้นักเรียนเปิดเผยตัวและไวต่อความรู้สึกของผู้อื่น รูปแบบนี้เน้นทักษะการสื่อสาร

๔. รูปแบบการส่งเสริมความรู้ตัวอยู่เสมอและการขยายความคิด (The Consciousness Expansion Model) รูปแบบนี้มุ่งส่งเสริมจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ และความสามารถในทางริเริ่มฝึกให้มีจิตใจที่สงบ (Relaxation) แต่ตื่นตัว (Alertness)

๖. แนวการจัดโปรแกรมการศึกษาแบบมนุษยนิยม (Programs of Humanistic Education)

จากแนวคิดวิทยาของบาสโลว์ (Lutz and Lux. ๑๙๗๕ : ๕ - ๑๓ citing Maslow. ๑๙๗๑) นั้น วาลเล (Vallete. ๑๙๗๔ : ๑๕๐) ได้จัดแบ่งความต้องการ ออกเป็นหกประการ เพื่อประโยชน์ในการจัดบทเรียนและการสอน โดยแบ่งตามความต้องการ ของนักเรียนคือ

๑. ความปลอดภัยทางกาย (Physical Security) เช่น อาหาร เสื้อผ้า ที่อยู่อาศัย การมีสุขภาพดี

๒. ความรัก (Love) เช่น ความเอาใจใส่ การเอาใจช่วย การชมเชย การสัมผัสทางกาย

๓. การแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ (Creative Expression) เช่น การสร้างเสริมสมรรถภาพทางประสาทสัมผัส การได้รับความสุขจากการแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ การหาวิธีแสดงออก

๔. ความเชี่ยวชาญทางสติปัญญา (Cognitive Mastery) เช่น มีสัมฤทธิ์ผลในทักษะพื้นฐาน เช่น การคิด การจำ ความเข้าใจ การวิเคราะห์

๕. ความสามารถทางสังคม (Social Competency) เช่น การได้รับการยอมรับและการปะทะสังสรรค์กับเพื่อน ใญ่รู้จักและมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นมากยิ่งขึ้น

๖. การเน้นคุณค่าของตนเอง (Self-Worth) เช่น การแสดงออกในทางเด่น และปกปิดสิ่งค่อย

๓. หลักสำคัญของการเรียนรู้แบบมนุษยนิยม (Principles of Humanistic Learning)

เวนเบิร์ก (Weinberg. ๑๕๓๒ : ๑๑๖ - ๑๒๓) กล่าวเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบมนุษยนิยม (Humanistic Learning) ว่า การเรียนรู้แบบมนุษยนิมนั้นเน้นการเรียนรู้จากความรู้สึกเกี่ยวกับความจริงและเข้าใจสิ่งนั้นอย่างถ่องแท้ นักวิทยาศาสตร์เรียกการเรียนรู้แบบนี้ว่า สหัชชาต (Intuition) เขากล่าวต่อไปว่า หลักการเรียนรู้แบบมนุษยนิมนั้นมีห้าประการคือ

๑. ผู้เรียนเรียนรู้ได้จากสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมที่เป็นอิสระ จิตวิทยาแบบดัง เดิมนี้ถือว่าการ เรียนรู้เกิดขึ้นได้ทุกขณะ เช่นหนูเรียนรู้ได้แม้อยู่ในกรงขังและหิว แต่การเรียนรู้แบบมนุษยนิมนั้นต้องให้ผู้เรียนมีอิสระที่จะเข้าถึงประสบการณ์ เป็นตัวของตัวเอง ไม่ถูกควบคุม โรเจอร์ส (Rogers. ๑๕๖๕ : ๒๗๑) กล่าวถึงอิสระว่า อิสระ หมายถึง การที่นักเรียนไม่ต้องสนใจต่อประเด็นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ทั้งมวล แม้แต่ผลของการเรียน การมีอิสระนี้ไม่เพียงแต่ทำให้เขาเรียนได้ดีเท่านั้น แต่ทำให้เขาเรียนได้เร็วด้วย

๒. ผู้เรียนเรียนรู้ได้จากการกระทำ การเรียนรู้โดยการกระทำนี้มุ่งให้ผู้เรียนได้ใช้ประสาทสัมผัส หรือประสบการณ์ตรงผสมผสานกับจินตนาการ ถ้าผู้เรียนใช้จินตนาการมากเกินไป เขาก็จะรู้ไม่ตรงกับความจริง หรือที่เรียกว่าบิดเบือนความจริง

๓. ผู้เรียนเรียนรู้ได้จากการร่วมมือกัน การร่วมมือไม่ได้หมายถึงการเข้ากลุ่มอย่างเฉยๆเท่านั้น แต่ยังหมายถึงการที่แต่ละฝ่ายช่วยเหลือส่งเสริมซึ่งกันและกันในสถานการณ์การเรียนรู้ โดยส่งการป้อนกลับ (Feedback) ให้สมาชิกอื่น ๆ ทราบ สิ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนร่วมมือกันคือกระบวนการกลุ่ม การฝึกถามความรู้สึก การหันหน้าเข้าหากัน การสนทนาที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของมนุษย์

สิ่งที่เบื้อนอุปสรรคต่อบรรยากาศแห่งการร่วมมือกัน คือ ระบบการแข่งขัน ระบบการให้รางวัล ระบบการควบคุม

๔. ผู้เรียนเรียนรู้จากภายในตัวออกมา หมายถึงการที่ผู้เรียนเรียนรู้โดยสร้างความรู้สึกบางอย่างเกี่ยวกับสิ่งที่จะเรียน ไม่ใช่เรียนโดยถูกกำหนดบางสิ่งบางอย่างเข้าไปในตัวเขา

๕. ผู้เรียนเรียนรู้โดยนำสิ่งที่อยากรู้นั้นมาสัมพันธ์กับคุณภาพแห่งความเป็นมนุษย์ของเขา ซึ่งประกอบด้วย

๕.๑ ความเป็นเอกเทศซึ่งหมายถึงความแตกต่างจากผู้อื่น

๕.๒ ความเป็นไม่ถาวรวิสัยของเขา ผู้สอนต้องคิดว่าเขาเป็นเด็กถ้าเขาอยู่ในวัยเด็กยอมรับคุณลักษณะประจำวัยต่าง ๆ ของผู้เรียน เราไม่คิดว่าเด็ก คือผู้ใหญ่ตัวเล็ก ๆ

๕.๓ นักเรียนเป็นคนที่มีความรู้สึกเช่นเราเหมือนกัน ความรู้สึกช่วยให้คนเราเรียนรู้ได้

๕.๔ นักเรียนเป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์ร่วมแห่งมนุษย์ (Universal Experiences) เช่น มีเกิด แก่ เจ็บ ตาย ความเจริญ เพศ นักเรียนไม่ควรถูกกีดกันจากสิ่งเหล่านี้ตั้งแต่เข้ามา

๕.๕ นักเรียนเป็นสัตว์สังคม ส่วนใหญ่โรงเรียนมักจะมองนักเรียนว่า

พวกเขากำลังสนุกสนานกันเกินไป บรรยายภาพไม่เป็นวิชาการ เราควรคิดเสมอว่านักเรียนของเราย่อมมีความรู้สึกอยากเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เขาจึงมีการเคลื่อนไหว

๔. แนวคิดมนุษยนิยมเพื่อสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

มอสโควิทซ์ (Moscowitz. ๑๕๗๘ : ๑๘) ได้ให้ความเห็นว่า การจัดบทเรียนเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น นอกจากจะยึดหลักต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วควรยึดหลักต่อไปนี้ด้วย

๑. จุดประสงค์ใหญ่ของการศึกษา คือการจัดประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีความสัมฤทธิ์ในการใช้ความสามารถอย่างเต็มที่

๒. ความเจริญส่วนบุคคลและความสามารถทางวิชาการ เป็นหน้าที่ของโรงเรียน ต้องจัดให้ นั่นคือการศึกษาและบทเรียนต้องเกี่ยวข้องกับมิติทั้ง ๒ ของมนุษย์ คือด้านความรู้หรือปัญญา กับด้านความรู้สึกหรืออารมณ์

๓. การเรียนเพื่อให้บุคคลเห็นความสำคัญในตัวเองนั้นต้อง เน้นและนำความรู้สึกต่าง ๆ มาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการจัดบทเรียน

๔. มนุษย์ต้องการตระหนักในตัวเอง (Self-actualized)

๕. การมีความสัมพันธ์อันดีกับเพื่อนร่วมชั้น เป็นสื่ออันดีในการเรียน

๖. การเรียนรู้ที่สำคัญคือการค้นพบเกี่ยวกับตัวเอง

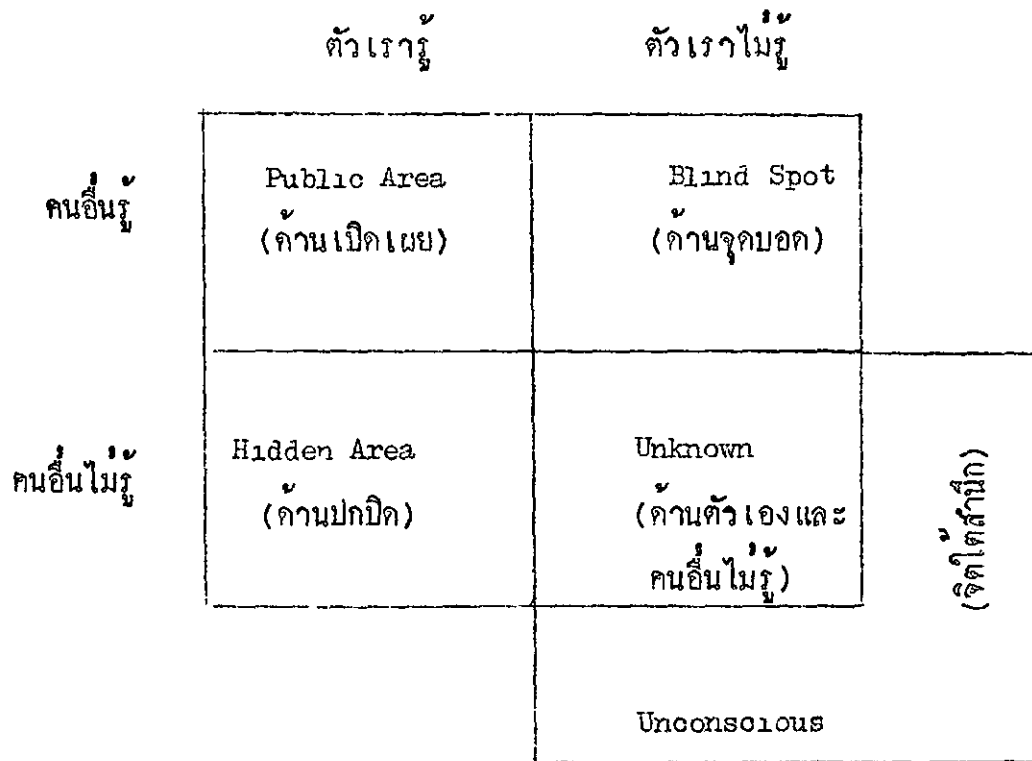
๗. การได้เรียนรู้เกี่ยวกับตนเองมากเท่าใดย่อมเป็นแรงจูงใจในการเรียน

มากเท่านั้น

๘. การส่งเสริมความรู้สึกยกย่องตนเอง (Self-esteem) เป็นการส่งเสริมการเรียนรู้

แนวคิดมนุษยนิยมในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้นนอกจากจะใช้สอนภาษาอังกฤษแล้ว ยังใช้กับการสอนวิชาอื่น ๆ ไปด้วย และเมื่อนำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษนั้นเทคนิคต่าง ๆ จะออกมาในรูปของการแบ่งปัน (sharing) ความรู้ และความรู้สึก ซึ่งจะช่วยให้มีบรรยากาศในการเรียนรู้อบอุ่น มีการยอมรับซึ่งกันและกัน และช่วยให้นักเรียนมีความรู้สึกว่ามีกำลังใจมากขึ้น เพราะกิจกรรมต่าง ๆ เน้นการสื่อสารที่นักเรียน

ได้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวเองจากผู้อื่น และนักเรียนก็บอกข้อมูลเกี่ยวกับตัวเองแก่ผู้อื่นด้วย ในรูปของการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอง ซึ่งกันและกัน ซึ่ง ลูฟท์ (Luft. ๑๙๖๕ : ๕๐) อธิบายเหตุการณ์เช่นนี้ในรูปแบบซึ่งเรียกว่า Johari Window ตามรูปประกอบข้างล่างนี้

ภาพประกอบ ๒ The Johari Window

ที่มา : (Luft. 1969 . 50)

ลูฟท์ (Luft. ๑๙๖๕ : ๕๐) อธิบายภาพนี้ว่า คนเราจะทราบข้อมูลเกี่ยวกับตัวเองจาก ๔ ด้านด้วยกัน คือ

๑. ด้านเปิดเผย (Public Area) หมายถึงเรารู้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวเราเองและคนอื่นก็รู้ข้อมูลนั้นด้วย

๒. ด้านจุกบอด (Blind Spot) หมายถึงด้านที่คนอื่นรู้เกี่ยวกับตัวเรา แต่ตัวเราเองไม่รู้ ต้องรอให้คนอื่นบอก

๓. **ค่านปกปิด (Hidden Area)** หมายถึงค่านที่เรารู้เกี่ยวกับตัวเรา แต่เราไม่อยากให้คนอื่นรู้สิ่งนั้น แต่ถ้าเรามีความไว้วางใจคนอื่นอย่างเพียงพอแล้วเราอาจจะเผยสิ่งนั้นให้คนอื่นรู้ก็ได้ เหตุที่เราไม่อยากบอกอาจจะเป็นเพราะว่าถ้าเราบอกสิ่งเหล่านี้แก่คนอื่นแล้ว คนอื่นอาจจะเห็นความสำคัญของเราน้อยไป

๔. **ค่านที่ตัวเราเองและคนอื่นไม่รู้ (Unknown)** หมายถึงข้อมูลเกี่ยวกับตัวเราที่ตัวเราเองไม่รู้หรือไม่ตระหนักและคนอื่นก็ไม่รู้ด้วย บางครั้งก็เป็นสิ่งที่อยู่ใต้จิตสำนึก

ตามอุดมการณ์แล้ว ค่านที่เราควรจะมีมากที่สุด หรือค่านที่ใหญ่ที่สุดควรจะเป็นค่านเปิดเผย ซึ่งตัวเราและคนอื่นรู้อะไรหลาย ๆ อย่างเกี่ยวกับตัวเรา ส่วนค่านอื่น ๆ ควรจะเล็กกว่าค่านเปิดเผย การที่จะให้เป็นไปได้ตามอุดมการณ์นั้นต้องอาศัยกระบวนการแบ่งปันข้อมูลและการให้การป้อนกลับ (Feedback) ซึ่งกันและกัน นั่นคือ ถ้าเราเปิดเผยตัวเองมากเท่าใดค่านปกปิดก็จะเล็กลง และค่านเปิดเผยก็จะกว้างขึ้น ในทำนองเดียวกันจุดบอดของเราจะเล็กลงอีก ถ้าคนอื่นให้การป้อนกลับเกี่ยวกับสิ่งที่เรายังไม่รู้ในตัวเอง สำหรับค่านที่ตัวเราไม่รู้และคนอื่นไม่รู้ก็จะเล็กลงได้ เพราะขณะที่เรากำลังแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตัวเราเองกันอยู่นั้นเราอาจจะเกิดการเห็น (insight) เกี่ยวกับตัวเองในส่วนที่เป็นจิตใต้สำนึก และค่านที่ตัวเราและคนอื่นไม่รู้ แล้วเราก็เผยความรู้ใหม่นี้ให้แก่คนอื่นทำให้ค่านที่ตัวเราและคนอื่นไม่รู้เล็กลง และค่านเปิดเผยกว้างใหญ่ขึ้นอีก กระบวนการดังกล่าวเป็นกิจกรรมหลักของการสอนภาษาอังกฤษ โดยวิธีการสอนแบบมนุษยนิยม จะเห็นว่ากระบวนการแบ่งปันนี้ทำให้ค่านเปิดเผยของเรากว้างใหญ่ขึ้นในขณะที่ค่านอื่น ๆ เล็กลง สิ่งเหล่านี้เป็นจุดประสงค์อย่างหนึ่งของการศึกษาแบบมนุษยนิยมที่มุ่งหมายให้คนเราได้เรียนรู้และเข้าใจตัวเองให้มากที่สุด

เทคนิคบางประการในการใช้กิจกรรมในการสอน

หลังจากได้บทเรียนมนุษยนิยมมาแล้ว ก่อนทำการสอน มอสโควิตซ์ (Moscovitz . ๑๙๗๔ : ๒๓ - ๔๔) แนะนำว่า ครูควรสร้างสายสัมพันธ์อันดีกับนักเรียนเสียก่อน กิจกรรม

ต่าง ๆ ควรเน้นเฉพาะค่านิยม (Positive) เช่น ข้อดีของตนเอง และผู้อื่น การทำเช่นนี้จะช่วยให้มีทัศนคติเกี่ยวกับตัวเองและผู้อื่นในทางที่ดีและเข้าใจผู้อื่นไปในทางที่ดีด้วย หลีกเลี่ยงสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความเป็นนิเสธ (Negative) กิจกรรมเน้นให้มีการยอมรับ การเข้าใจตัวเองและผู้อื่น ถ้านักเรียนไม่ต้องการพูดเขาก็มีสิทธิจะไม่พูดได้ เพราะบางครั้งเขาไม่สามารถจะคิดได้ทัน นอกจากนี้ยังมีเทคนิคต่าง ๆ อีก เช่น การแก้ไขกรณีนักเรียนพูดผิด พูดในทางนิเสธ มีคำศัพท์ไม่พอ

ลักษณะของครูตามหลักการของการสอนแบบมนุษยนิยม

เบลค (Blake. ๑๙๙๔ : ๕๐๙-๕๑) กล่าวว่า ครูที่มีลักษณะตรงตามหลักการสอนแบบมนุษยนิยมควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

๑. เสมอต้นเสมอปลายและเป็นที่ยอมรับแก่นักเรียนได้
๒. สามารถสื่อสารกับนักเรียนได้อย่างชัดเจนในสิ่งที่ครูคิดและรู้สึก
๓. มีเจตคติเชิงนิมิตต่อนักเรียน
๔. ครูเป็นอิสระและยอมให้นักเรียนเป็นอิสระ มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว
๕. เอาใจนักเรียนมาใส่ใจครูได้
๖. ยอมรับนักเรียนตามสภาพของเขา

นอกจากนี้ แพตเตอร์สัน (Patterson. ๑๙๙๓ : ๕๗ - ๑๑๐) กล่าวว่า ครูที่มีลักษณะแบบมนุษยนิยม (Humanistic teacher) ควรมีลักษณะต่อไปนี้

๑. มีความสงบ
๒. ยืดสายกลาง
๓. เห็นความรู้สึกของนักเรียนสำคัญกว่าความรู้สึกของครู รักและปฏิบัติต่อนักเรียนทุกคนเท่าเทียมกันไม่มีลูกศิษย์คนโปรด
๔. ยึดมั่นความรู้สึกที่แท้จริงของตนเองได้
๕. ไม่มีอคติ
๖. มีความรู้ในเนื้อหาที่

มอสโควิทซ์ (Moscowitz. ๑๙๗๔ : ๑๕) ให้ความเห็นเกี่ยวกับลักษณะของครู
พอสรุปได้ว่า ครูที่สอนภาษาต่างประเทศนั้นส่วนใหญ่มิมีลักษณะของมนุษยนิยมอยู่แล้ว แต่การ
สอนแบบมนุษยนิยมนั้น ควรมีบรรยากาศ ครู และกิจกรรมที่เรียนเป็นแบบมนุษยนิยมด้วย

ในค่านิยมความเห็นมอสโควิทซ์ (Moscowitz. ๑๙๗๔ : ๑๔ - ๑๕) กล่าวว่า
การศึกษาแบบมนุษยนิยมช่วยให้นักเรียนเติบโตขึ้นในการพัฒนาและรักษาความสัมพันธ์อันดีกับ
ผู้อื่น นักเรียนจะแสดงความสนใจและสนับสนุนและยอมรับผู้อื่น นักเรียนจะมีการแบ่งปัน
(Sharing) การเอาใจใส่ (Caring) การศึกษาเชิงมนุษยนิยมช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจ
ตนเอง การพิจารณาตนเอง (Introspection) การยกย่องตนเอง (Self-Esteem)
เห็นคุณค่าลักษณะเชิงนิมิต (Positive) ของตนเองและผู้อื่น นักเรียนจะพบว่าโรงเรียนให้ความ
สำคัญต่อความรู้สึกและประสบการณ์ของเขา ดังนั้น เขาก็จะเห็นว่าโรงเรียนก็ย่อมสำคัญต่อเขา
ด้วย ความรู้สึกชนิดนี้จะค่อย ๆ เกิดขึ้น ไม่ใช่เกิดโดยรวดเร็ว นักเรียนที่ประสบความล้ม
เหลวในโรงเรียนจะไม่เคยมีความรู้สึกถึงกล่าว การที่เขาล้มเหลวในโรงเรียน เพราะผู้ให้
การศึกษาไม่ได้ให้ความจริงหรือการศึกษาที่มีความหมายต่อชีวิตของเขา

สำหรับการสอนภาษาอังกฤษนี้ วิธีการสอนแบบมนุษยนิยมมีบทบาทสำคัญอย่างหนึ่ง
ดังที่เพโช (Pechou. ๑๙๘๑ : ๒ - ๓) กล่าวว่า นักเรียนเรียนภาษาต่างประเทศได้ช้า
เพราะเขาถูกขัดขวางจากสิ่งต่าง ๆ เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนไม่ดี ทำให้ไม่กล้าแสดง
ออก เพราะเขินอาย และกล่าวว่าจะหาผิดจึงทำให้นักเรียนไม่ได้นำพลังงานอีกส่วนหนึ่งออกมา
ใช้ในการเรียนภาษา พลังงานเหล่านี้นักเรียนจะนำออกมาใช้ได้เมื่อขณะที่เรียนนั้นนักเรียนมี
อิสระทางอารมณ์ มีการปะทะสังสรรค์ระหว่างเพื่อน บรรยากาศไม่เป็นแบบดั้งเดิม
(Traditional) ถ้าทำได้เช่นนั้นนักเรียนจะปีละสิ่งต่าง ๆ ที่พร้อมจะแสดงออก เพราะสิ่ง
เหล่านั้นอยู่ในส่วนลึกของเขามานานแล้ว เพโช สรุปว่าการศึกษาเชิงมนุษยนิยมมีบทบาทที่
สำคัญอย่างหนึ่งในการส่งเสริมศักยภาพของมนุษย์

โรเจอร์ส (Rogers. ๑๙๙๙ : ๔๐ - ๔๑) ได้กล่าวถึงการสอนที่เน้นด้านวิชาการเกินไปว่า แต่ละปีที่ผ่านมาเรามองเห็นแนวโน้มร้าย เพราะสถาบันการศึกษาจัดการศึกษาโดยเน้นแต่เฉพาะด้านความรู้โดยมุ่งส่งเสริมนักเรียนเฉพาะส่วนคอขึ้นไปที่นั่น ความแคบในการส่งเสริมการศึกษาเช่นนั้น ย่อมเป็นผลเสียต่อสังคม การที่ไม่คำนึงถึงองค์ประกอบทางความรู้สึกล้วน ทำให้นักเรียนหมดความตื่นตัวและความสนใจในการศึกษา

นักจิตวิทยาชื่อ คอมบ์ (Combs. ๑๙๙๖ : ๖๓๕ - ๖๓๖) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการศึกษาว่า รัฐบาลในหลายประเทศได้ใช้เงินจำนวนมหาศาลเพื่อการปฏิรูปการศึกษา แต่เป็นที่น่าเสียดายว่า ความพยายามเหล่านั้นล้มเหลวเสียเป็นส่วนใหญ่ เพราะมุ่งแก้ปัญหาไปถูกจุด ครูส่วนใหญ่เชื่อว่าข้อมูลในการบอกวิชาการ (Information) ให้แก่นักเรียน แต่ปัญหาของเราขณะนี้คือ เราไม่ได้ขาดแคลนวิชาการ แต่ปัญหาคือการไม่สามารถที่จะช่วยให้นักเรียนได้ค้นพบความสัมพันธ์ของตัวเขา กับความรู้ที่เขาได้รับ ดังนั้นการให้ความรู้แก่นักเรียนเพียงอย่างเดียวจึงเป็นการไม่ส่งเสริมความเป็นคนที่สมบูรณ์ เป็นการแยกเขวาชนออกจากความเป็นจริง และ เป็นการสร้างระบบที่นักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่า "ไม่เกี่ยวข้องกับตัวเขา" คอมบ์กล่าวต่อไปว่า สิ่งที่นักเรียนเห็นว่าสำคัญในชีวิตของเขา คือ การเจริญเติบโตและพัฒนาการของเขา เขจะมีโน้ตส์เกี่ยวกับตนเอง (Self-Concept) ได้จากการที่บุคคลสำคัญในชีวิตของเขาปฏิบัติต่อเขาอย่างไร นักเรียนจะพยายามสร้างมโนทัศน์เกี่ยวกับตัวเอง ทุกหนทุกแห่งที่เขาไป เช่น ในห้องเรียน ที่บ้าน ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับตัวเองมีผลต่อมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเองของเขา ดังนั้นการสอนของครูจึงมีความหมายต่อเขามาก

บราวน์ (Brown. ๑๙๙๕ : ๑- ๖) ได้กล่าวเกี่ยวกับการเรียนการสอนว่า ห้องเรียนส่วนใหญ่ไม่มีชีวิตชีวา กล่าวคือการเรียนเป็นไปอย่างจืดจาง เบื่อ ครูเหมือนหุ่นยนต์ นักเรียนเหมือนภาชนะซึ่งมีหน้าที่สำคัญคือ คอยรับเนื้อหาวิชา ส่วนห้องเรียนที่มีชีวิตชีวานั้นเต็มไปด้วยกิจกรรมมากมาย ซึ่งนักเรียนจะเข้าร่วมกิจกรรมอย่างศรัทธาและจริงจัง ครูก็ปฏิบัติต่อนักเรียนเหมือนมนุษย์ที่มีชีวิตจิตใจ

จากความคิดเห็นดังกล่าวมานั้น อาจจะสรุปได้ว่าการ สอนตามแบบมนุษยนิยมนั้น จัด
บทเรียนให้ตามความต้องการของผู้เรียน จุดมุ่งหมายของการเรียนและความรู้สึกของผู้เรียน

ในด้านการทดลองนั้น มอสโควิทซ์ (Moscowitz. ๑๙๕๑ : ๔๔) ได้นำบทเรียน
แบบมนุษยนิยมจำนวน ๑๖๐ บทเรียนไปทดลองสอนนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่าง
ประเทศ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษดีงประเทศ เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ
มีทัศนคติเกี่ยวกับตนเองและการยอมรับเพื่อนร่วมชั้นที่ดีขึ้น กิจกรรมช่วยให้นักเรียนลดความ
กลัวในการที่จะพูดภาษาต่างประเทศด้วย มอสโควิทซ์พบว่า กิจกรรมเชิงมนุษยนิยมนั้น
ใช้ได้กับนักเรียนทุกระดับทุกเชื้อชาติ เพราะกิจกรรมเชิงมนุษยนิยมนี้สร้างบนรากฐานที่ว่านักเรียน
มีความต้องการคล้ายคลึงกัน คือ ต้องการรู้สึกสบายใจ การยอมรับและความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับ
ผู้ที่เกี่ยวข้อง

สมมติฐานของการวิจัย

๑. นักเรียนที่สอนโดยวิธีสอนแบบมนุษยนิยมมีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนภาษาอังกฤษ
ด้านการฟัง และการพูดสูงกว่านักเรียนที่สอนโดยวิธีสอนแบบธรรมดา
๒. นักเรียนที่สอนโดยวิธีสอนแบบมนุษยนิยมมีความรู้สึกต่อการ เรียนดีกว่านักเรียนที่
สอนโดยวิธีสอนแบบธรรมดา

บทที่ ๓
วิธีดำเนินการ

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นนักเรียนชายหญิง ที่เรียนแผนกวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ปีการศึกษา ๒๕๒๕ ของโรงเรียนนครสวรรค์ อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ จำนวนทั้งสิ้น ๑๔๐ คน

กลุ่มตัวอย่าง

การทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากประชากรโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เลือกมาจำนวน ๕๐ คน เป็นชาย ๓๔ คนและหญิง ๑๖ คน แล้วจึงแบ่ง เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ ๒๕ คน โดยวิธีจับฉลาก แล้วทดสอบความรู้ก่อนการทดลองสอนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการฟังและการพูด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อการวิจัยครั้งนี้ ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง ๒ กลุ่ม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการฟังและพูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การเลือกบทเรียน

๑. บทเรียนของกลุ่มควบคุมได้จากเนื้อหาในหนังสือแบบเรียน Active Context English ซึ่งแต่งโดย Ethel Briton, Walter Plumb, Paul Davis และ John Shepherd หนังสือเล่มนี้พิมพ์โดยสำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์

๒. บทเรียนของกลุ่มทดลองผู้วิจัยได้เลือกบทเรียนจากหนังสือ Caring and Sharing in a Foreign Language Class แต่งโดย Gertrude Moscovitz หนังสือนี้เป็น sourcebook ของบทเรียนซึ่งยึดหลักจิตวิทยามนุษยนิยมสำหรับสอนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศ หนังสือเล่มนี้มีบทเรียนทั้งสิ้น ๑๒๐ บทเรียน แต่ละบทเรียนจะบอกจุดมุ่งหมายด้านจิตพิสัย ด้านภาษา ขนาดของกลุ่มย่อย กระบวนการสอน อุปกรณ์ และระดับของ

ผู้เรียนควย ผู้วิจัยเลือกมาจนวน ๒๐ บทเรียนโดยเลือกเฉพาะบทเรียนที่มีจุดมุ่งหมายทาง
ภาษาตรงกับบทเรียนของกลุ่มควบคุม เนื้อหาแต่ละคาบดังนี้

คาบที่ ๑ Adjective เช่น The flat is tidy. It's a tidy flat.

คาบที่ ๒ Present Continuous เช่น He is sitting by the fire.

คาบที่ ๓ Preposition เช่น Have you got any present for
your father?

คาบที่ ๔ Adverb of manner เช่น They talked very loudly.

คาบที่ ๕ Imperative เช่น Give me something to eat.

คาบที่ ๖ Telling Time เช่น The train to London leaves at
half past six in the morning.

คาบที่ ๗ คำถามเช่น Do you like(noun)...?

Do you like to ...(verb)?

Did he like (noun)?

How often do you ... (verb)?

คาบที่ ๘ Comparison เช่น I am taller than Lek.

คาบที่ ๙ Comparison เช่น I am as tall as Somsak.

คาบที่ ๑๐ Comparison เช่น Is he as tall as Lek?

คาบที่ ๑๑ Future เช่น How many of you will ...(verb)?

คาบที่ ๑๒ Comparison เช่น It is more valuable than any
product?

คาบที่ ๑๓ Comparison เช่น I have more records than she.

คาบที่ ๑๔ Possessive เช่น He has black hair. Hers is black too.

คาบที่ ๑๕ ฝึกการใช้ To + verb แทน Because เช่น Why did Mr. -
Convey stop the car?

To look at the engine.

ตอนที่ ๑๖ Present Perfect เช่น How do you feel when you have
Just earned a lot of money?

ตอนที่ ๑๗ How much และ How many เช่น How much money have
you?

ตอนที่ ๑๘ Present Perfect เช่น I have been to Songkla.
He has helped children cross
the street many times.

ตอนที่ ๑๙ Superlative เช่น He is the tallest boy in class.
She is the most diligent girl in class.

ตอนที่ ๒๐ วิธีการตอบคำถามที่ขึ้นต้นด้วย Question Words และกริยาช่วย เช่น
What does the path look like?

Is it easy to walk?

การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและแบบสอบถามวัดความรู้สึกละของ นักเรียนที่มีต่อการเรียน

๑. การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบ
ทดสอบตามหลักวิชาการทดสอบภาษาอังกฤษของแฮริสและฮีตัน (Harris . ๑๙๖๔ : ๒๐ -
๕๐, Heaton. ๑๙๗๕ : ๕ - ๘๗) เมื่อได้แบบทดสอบแล้วผู้วิจัยนำไปให้คณะกรรมการ
ควบคุมปรียานิพนธ์ตรวจแก้ไขแล้วนำไปให้อาจารย์คนไทยผู้ชำนาญทางเทปเพื่อเอาแบบทดสอบไป
หาคณะภาพต่อไป

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นมี ๒ ฉบับคือ

ฉบับที่ ๑ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง

ฉบับที่ ๒ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด

แต่ละฉบับแบ่งออกเป็น ๒ ตอนคือ

ฉบับที่ ๑ ตอนที่ ๑ เป็นแบบทดสอบชนิดที่ให้นักเรียนเขียนตามคำบอกโดยใช้ข้อความที่เหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน ให้นักเรียนเขียนตามคำบอกตามที่ได้ยินจากเทปบันทึกเสียง ข้อสอบตอนนี้คะแนนเต็ม ๒๐ คะแนน

ฉบับที่ ๑ ตอนที่ ๒ เป็นแบบทดสอบวัดทักษะด้านการฟัง โดยให้นักเรียนฟังบทสนทนาสั้น ๆ แล้วให้นักเรียนเลือกคำตอบที่มีความหมายตรงกันหรือเข้ากันกับบทสนทนา ข้อสอบมีลักษณะถูกได้ ๑ คะแนน ผิดได้ ๐ คะแนนมีจำนวน ๒๐ ข้อ คะแนนเต็ม ๒๐ คะแนน

ฉบับที่ ๒ ตอนที่ ๑ เป็นแบบทดสอบวัดทักษะด้านการพูดชนิดที่ให้นักเรียนฟังคำถามจากเทปบันทึกเสียง แล้วให้นักเรียนเลือกข้อพูดตอบที่ถูกต้อง ข้อสอบมีลักษณะถูกได้ ๑ คะแนน ผิดได้ ๐ คะแนน ข้อสอบมี ๑๐ ข้อ คะแนนเต็ม ๑๐ คะแนน

ฉบับที่ ๒ ตอนที่ ๒ เป็นแบบทดสอบวัดทักษะด้านการพูด ประกอบด้วยการพูด หรือข้อความ ให้นักเรียนอาศัยภาพหรือข้อความเป็นแนวทางในการตอบคำถาม นักเรียนตอบคำถามโดยพูดตอบลงในเทปบันทึกเสียง ข้อสอบมี ๒๐ ข้อ คะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนแบบทดสอบฉบับที่ ๒ ตอนที่ ๒

ก. ให้ ๕ คะแนนสำหรับคำตอบที่ถูกต้องตามเนื้อความ ทั้งรูปประโยค ส่วนวนการใช้เสียงหนักเบาในคำ (word stress) และเสียงสูงต่ำในประโยค (Intonation) เช่น

คำถาม : Whose house is more beautiful?

คำตอบ : John's. หรือ John's house is.

หรือ John's house is more beautiful.

ข. ให้ ๔ คะแนนสำหรับคำตอบที่แสดงว่าผู้สอบมีความเข้าใจคำถามและตอบตรงจุดใดถูกต้อง แต่มีที่ผิด ๑ แห่ง เช่น

คำตอบ : John house is more beautiful.

ในที่นี้ผู้ตอบผิดก็เห็นได้ชัดว่าออกเสียง 's หลัง John แต่เมื่อฟังโดยส่วนรวมแล้วสามารถบอกได้ว่าผู้ตอบเข้าใจในสิ่งที่ถามและตอบตรงคำถาม

ค. ให้ ๓ คะแนนสำหรับคำตอบที่มีลักษณะเหมือนข้อ ข แต่มีที่ผิดอื่น ๆ ๒ แห่ง

คำตอบ : John house is more beautiful.

ในที่นี้มีผิด ๒ แห่งคือ

๑. ไม่มี 's ที่ John
๒. ต้องเน้นพยางค์แรกของคำ beautiful

ง. ให้ ๒ คะแนนสำหรับคำตอบที่มีลักษณะเหมือนข้อ ข แต่มีที่ผิดอื่น ๆ

๓ แห่งเช่น

คำตอบ : John house more beautifuler.

ในที่นี้มีผิด ๓ แห่งคือ

๑. ไม่มี 's ที่ John
๒. ไม่มี is หลัง house
๓. 'le er หลัง beautiful

จ. ให้ ๑ คะแนนสำหรับคำตอบที่มีลักษณะเหมือนข้อ ข แต่มีที่ผิดอื่น ๆ

มากกว่า ๔ แห่ง

คำตอบ : John house beautifully more.

ในที่นี้มีผิด ๖ แห่ง

๑. ไม่มี 's ที่ John
๒. beautiful ต้องออกเสียงหนักที่พยางค์แรก
๓. ต้องใช้ beautiful แทน beautifully
๔. ระวังเสียงท้ายประโยคต้องไม่ใช่หมายเลข ๔
๕. more ต้องวางไว้หน้า beautiful
๖. ต้องมี is หลัง house.

ณ. ให้ ๐ คะแนนสำหรับคำตอบที่ผู้วิจัยเชื่อว่าผู้ตอบไม่เข้าใจคำถามเช่น

คำถาม : Whose house is more beautiful?

คำตอบ : It is beautiful.

หรือผู้ตอบไม่ตอบในเวลาที่กำหนด

๒. การสร้างแบบสอบถามวัดความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการเรียน ผู้วิจัยศึกษาการสร้างแบบทดสอบวัดความรู้สึกตามหลักการวิจัยทางการศึกษา (ลวัน สายยศและ อังคณา สายยศ

๒๕๒๔ : ๕๐ - ๕๕, Patterson. ๑๙๓๓ : ๑๙๕ - ๑๙๕) โดยวัดความรู้สึกของนักเรียน

๓ ด้านด้วยกันคือ ๑. ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมบทเรียน ๒. ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อตนเองและความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับเพื่อนร่วมชั้น ๓. ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับครู

แบบสอบถามความรู้สึกเป็นชนิดมาตราส่วนประเมินค่าจำนวน ๓๐ ข้อ

การให้คะแนน

ข้อความที่มีลักษณะทางบวกถ้าตอบ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	๕ คะแนน
เห็นด้วย	ให้	๔ คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	๓ คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	๒ คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	๑ คะแนน

ข้อความที่มีลักษณะทางลบถ้าตอบ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	๑ คะแนน
เห็นด้วย	ให้	๒ คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	๓ คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	๔ คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	๕ คะแนน

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

การหาคุณภาพของ เครื่องมือแบ่งออกได้ดังนี้

๑. การหาคุณภาพของ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษฉบับที่ ๑ ตอนที่ ๒ และฉบับที่ ๒ ตอนที่ ๑ ซึ่งปีลักษณะการให้คะแนนแบบถูกได้ ๑ คะแนน ผิดได้ ๐ คะแนน ดำเนินการ เป็นลำดับขั้นคือ

๑.๑ นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ได้ ตรวจสอบแล้ว ไปทำการทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ (ม. ๔) โรงเรียนนครสวรรค์ จำนวน ๑๓๔ คน

๑.๒ หากการตรวจให้คะแนนแล้วนำคะแนนมาวิเคราะห์รายข้อเพื่อหาค่าความ ยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) โดยใช้เทคนิค ๒๗ เปอร์เซนต์ของ จุง เทห์ ฟาน (Fan, ๑๙๕๒ : ๑ - ๓๖) จากนั้นก็พิจารณาคัดเลือกข้อคำถามโดยคัดเลือกข้อที่มีค่า ความยากง่ายอยู่ระหว่าง .๒๐ - .๘๐ และค่าอำนาจจำแนก .๒๐ ขึ้นไป

๑.๓ เมื่อคัดเลือกข้อคำถามที่ต้องการได้แล้วก็นำมาปรับปรุงข้อที่บกพร่องให้ ดีขึ้น แล้วเรียงพิมพ์ใหม่โดยเรียงจากข้อง่ายไปหาข้อยาก

๑.๔ นำแบบทดสอบที่จัดเรียงใหม่ไปทำการทดสอบครั้งที่ ๒ กับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนสตรีนครสวรรค์จำนวน ๑๓๔ คน นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบ ครั้งที่ ๒ มาวิเคราะห์รายข้อเพื่อหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) โดยใช้เทคนิค ๒๗ เปอร์เซนต์ของ จุง เทห์ ฟาน จากนั้นก็พิจารณาคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่า ความยากง่ายอยู่ระหว่าง .๒๐ - .๘๐ และมีค่าอำนาจจำแนก .๒๐ ขึ้นไป ได้ข้อคำถามที่น่า ไปใช้จริงจำนวนดังนี้ ฉบับที่ ๑ ตอนที่ ๒ จำนวน ๒๐ ข้อจากทั้งหมด ๓๐ ข้อ ตัดทิ้งไป ๑๐ ข้อ นำข้อทดสอบที่คัดเลือกได้ไปหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR ๒๐ ได้ค่าความเชื่อมั่น .๙๔๔ ส่วนฉบับที่ ๒ ตอนที่ ๑ ได้ข้อสอบจำนวน ๑๐ ข้อจากทั้งหมด ๒๐ ข้อ ตัดทิ้งไป ๑๐ ข้อ และหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR ๒๐ ได้ค่าความเชื่อมั่น .๘๘๒

๒. การหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับที่ ๒ ตอนที่ ๒ และแบบสอบถามวัดความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ดำเนินการ เป็นลำดับขั้นดังนี้

๒.๑ นำแบบทดสอบและแบบสอบถามที่คณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ตรวจสอบแล้วไปให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนนครสวรรค์จำนวน ๘๔ คนตอบคำถาม

๒.๒ นำคำตอบมาตรวจวิเคราะห์และทำการวิเคราะห์รายข้อหาค่าอำนาจจำแนกโดยใช้ $t - test$ เลือกข้อคำถามที่ได้ค่าอัตราส่วนวิกฤตที่ $(t) ๐.๕๕๐$ ขึ้นไป ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.๐๕$ ได้จำนวนข้อคำถามดังนี้

แบบทดสอบฉบับที่ ๒ ตอนที่ ๒	จำนวน ๒๐ ข้อ	จากทั้งหมด ๓๐ ข้อ	ตัดทิ้งไป ๑๐ ข้อ
แบบสอบถาม	ตอนที่ ๑ จำนวน ๑๐ ข้อ	จากทั้งหมด ๒๐ ข้อ	ตัดทิ้งไป ๑๐ ข้อ
แบบสอบถาม	ตอนที่ ๒ จำนวน ๑๐ ข้อ	จากทั้งหมด ๒๐ ข้อ	ตัดทิ้งไป ๑๐ ข้อ
แบบสอบถาม	ตอนที่ ๓ จำนวน ๑๐ ข้อ	จากทั้งหมด ๒๐ ข้อ	ตัดทิ้งไป ๑๐ ข้อ

๒.๓ นำแบบทดสอบและแบบสอบถามได้คัดเลือกแล้วมาหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร $\alpha - Coefficient$ ได้ค่าความเชื่อมั่นดังนี้

แบบทดสอบฉบับที่ ๒ ตอนที่ ๒ ได้ค่าความเชื่อมั่น $.๕๕๓๔$

แบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่นรวม $.๖๑๖๐$

การดำเนินการทดลองสอน

ในการทดลองสอนผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

๑. วันที่ ๔ - ๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๕ ผู้วิจัยได้ทดสอบ (pretest) กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๒ กลุ่มเพื่อเปรียบเทียบคะแนนทักษะด้านการฟัง และทักษะด้านการพูดด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับที่ ๑ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับที่ ๒

๒. ระหว่างวันที่ ๑๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๕ ถึงวันที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๕ ผู้วิจัยทำการสอนกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๒ กลุ่มใช้เวลาดำเนินการสอนทั้งหมด ๒๐ คาบ สัปดาห์ละ ๔ คาบ คาบละ ๕๐ นาทีรวมเวลาทั้งสิ้น ๕ สัปดาห์ กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๒ กลุ่มสอนโดยใช้เนื้อหาเหมือนกันแต่วิธีการสอนต่างกันคือ

๒.๑ กลุ่มทดลองสอนโดยใช้วิธีสอนและกิจกรรมแบบมนุษยนิยม

๒.๒ กลุ่มควบคุมสอนโดยใช้วิธีสอนแบบธรรมคา

๓. เมื่อสอนกลุ่มทดลองเสร็จแต่ละคาบผู้วิจัยสำรวจความรู้สึกของกลุ่มทดลองที่มีต่อบทเรียนแบบมนุษยนิยม โดยให้ตอบแบบสอบถามวัดความรู้สึกที่มีต่อการเรียนตอนที่ ๑ ซึ่งเป็นตอนที่วัดความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน เพื่อวิเคราะห์ดูว่านักเรียนในกลุ่มทดลองมีความรู้สึกชอบบทเรียนใดมากที่สุด

๔. ให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๒ กลุ่มตอบแบบสอบถามวัดความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการเรียนทั้ง ๓ ตอน เมื่อกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๒ เรียนเสร็จคาบที่ ๗ คาบที่ ๑๔ และคาบที่ ๒๐ แล้วนำคะแนนจากการสอบถามทั้ง ๓ ครั้งนี้มาหาค่าเฉลี่ยของข้อสอบถามแต่ละข้อของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม เพื่อนำคะแนนแต่ละข้อนี้มาเปรียบเทียบดูว่านักเรียนในกลุ่มทดลองจะมีความรู้สึกต่อการเรียนดีกว่าความรู้สึกของนักเรียนต่อการเรียนของนักเรียนในกลุ่มควบคุมหรือไม่

๕. เมื่อสิ้นสุดการทดลองสอนคือวันที่ ๑๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๕ ผู้วิจัยจึงทดสอบหลังการสอน (Posttest) กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๒ กลุ่มโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชุดเดียวกับเมื่อทดสอบครั้งแรก

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์เครื่องมือ

๑. การหาคุณภาพแบบทดสอบวิเคราะห์รายข้อ ใช้ตารางสำเร็จรูปของ จุง เทห์ ฟาน (Fan, 1952 : 1 - 32)

๒. หาค่าความแปรปรวนของคะแนน (คำนวณ สายยศ และอังคณา สายยศ ๒๕๒๒ : ๑๐๐)

$$S^2 = \frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ S^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนน
 N แทน จำนวนนักเรียน
 X แทน คะแนน

๓. หากคำนวณหาจำนวนการยัดเยียดของแบบทดสอบวัดการพูด และแบบสอบถามวัดความรู้สึกรักของนักเรียน ใช้สูตร t - test (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ ๒๕๒๒ : ๒๐๕)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าอ่านจากแจก
 $\bar{X}_H, \bar{X}_L$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ
 S_H^2, S_L^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ
 n_H, n_L แทน จำนวนนักเรียนของกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ

$$df = n_H + n_L - 2$$

๔. หากหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบและแบบสอบถาม (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ ๒๕๒๒ : ๑๓๔-๑๔๐)

๔.๑ $K - R$ ๒๐ สำหรับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังตอนที่ ๒ และการพูดตอนที่ ๑

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left(1 - \frac{pq}{S_t^2} \right)$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของ แบบทดสอบ
	n	แทน	จำนวนของข้อคำถาม
	p	แทน	สัดส่วนของผู้ตอบถูกในข้อหนึ่ง ๆ = $\frac{\text{จำนวนข้อที่ถูกต้อง}}{\text{จำนวนข้อทั้งหมด}}$
	q	แทน	สัดส่วนของผู้ที่ตอบผิดในข้อหนึ่ง = $1 - p$

S_t^2 แทน ความแปรปรวนของ แบบทดสอบทั้งฉบับ

๔.๒ α - Coefficient สำหรับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด
ตอนที่ ๒ และแบบสอบถามวัดความรู้สึกลึก

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left(1 - \frac{S_x^2}{\sigma_x^2} \right)$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ค่าความเชื่อมั่น
	n	แทน	จำนวนข้อคำถาม
	S_x^2	แทน	ความแปรปรวนของข้อสอบแต่ละข้อ
	σ_x^2	แทน	ความแปรปรวนของข้อสอบทั้งหมด
	n	แทน	จำนวนข้อของข้อสอบ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองสอนและเปรียบเทียบคะแนนความรู้สึกลึกของนักเรียนหลังการทดลองสอน ใช้สูตร t - test (ถ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ ๒๕๒๒ : ๒๐๕)

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ $\bar{x}_1, \bar{x}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๒
 s_1^2, s_2^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนของนักเรียนกลุ่มที่ ๑
 และกลุ่มที่ ๒

n_1, n_2 แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๒

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

๒. เปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถในการฟังและพูดระหว่างกลุ่มทดลอง
 และกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลองสอน ใช้สูตร t - test (McNemar. ๑๙๕๕ : ๘๐-๘๔)

$$t = \frac{\bar{D}_1 - \bar{D}_2}{\sqrt{\frac{s_{D_1}^2}{n_1} + \frac{s_{D_2}^2}{n_2}}}$$

เมื่อ $\bar{D}_1, \bar{D}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการฟังและการพูด
 ที่เพิ่มขึ้นภายหลังการทดลองสอนของนักเรียนทั้ง ๒ กลุ่ม

$s_{D_1}^2, s_{D_2}^2$ แทน ความแปรปรวนของความแตกต่างเฉลี่ยของคะแนน
 ความสามารถในการฟังและการพูดที่เพิ่มขึ้นของ
 นักเรียนทั้ง ๒ กลุ่ม

n_1, n_2 แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๒

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

๓. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในกลุ่มเดียวกันก่อนการทดลองสอน และหลังการทดลองสอน (ลวน สายยศ และอังคณา สายยศ ๒๕๒๒ : ๒๒๐)

$$t = \frac{\sum D}{\frac{\sum D^2 - (\sum D)^2}{n - 1}}$$

เมื่อ D เป็น ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
n เป็น จำนวนคู่

$$df = n - 1$$

การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมาย ผู้วิจัยได้ใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ในการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนน
t	แทน	ค่าอัตราส่วนวิกฤตที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
D	แทน	ผลต่างของคะแนนก่อนและหลัง การทดลองสอน
$\bar{D}$	แทน	เฉลี่ยผลต่างของคะแนนก่อนและหลัง การทดลองสอน
Σ	แทน	ผลรวม
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการทดลองแบ่งตามลำดับขั้นได้ดังนี้

๑. เปรียบเทียบคะแนนก่อนการทดลองสอนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
๒. เปรียบเทียบคะแนนก่อนการทดลองสอนกับคะแนนหลังการทดลองสอนภายในกลุ่มเดียวกัน
๓. เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนหลังการทดลองสอนและก่อนการทดลองสอนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

๔. เปรียบเทียบคะแนนความรู้สึกรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

๕. การเปรียบเทียบความรู้สึกรู้สึกของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีต่อบทเรียนแบบมนุษยนิยมแต่ละบทเรียนเพื่อดูว่านักเรียนกลุ่มทดลองชอบบทเรียนใดมากที่สุด

๖. การเปรียบเทียบคะแนนก่อนการทดลองสอนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ก่อนการทดลองสอนผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปวัดความสามารถในการฟัง และความสาบารในการพูดของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เพื่อเปรียบเทียบว่าใกล้เคียงกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ได้แสดงไว้ในตารางที่ ๑ และตารางที่ ๒

ตาราง ๑ เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการฟังก่อนการทดลองสอน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง	๒๕	๑๖.๘๘	๕๕.๖๑	.๑๑๓๘
กลุ่มควบคุม	๒๕	๑๗.๒๐	๑๐๓.๕๘	

$$t_{.๐๕} = 1.๖๗๑, \quad df = ๔๘$$

จากตารางที่ ๑ แสดงให้เห็นว่า รายเฉลี่ยของคะแนนใกล้เคียงกันและเมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยด้วย $t - test$ พบว่านักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๒ กลุ่มมีคะแนนทักษะในการฟังแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือก่อนการทดลองสอนกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๒ กลุ่มมีความสามารถในการฟังทักษะเหมือนกัน

ตาราง ๒ เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการพูดก่อนการทดลองสอน ของ
นักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง	๒๕	๘๕.๖๘	๑๑๕.๘๖	.๑๑๑๘
กลุ่มควบคุม	๒๕	๘๖.๐๐	๑๘.๘๓	

$$t_{.๐๕} = ๒.๐๕๕, \quad df = ๔๘$$

จากตารางที่ ๒ แสดงให้เห็นว่ารายเฉลี่ยของคะแนนมีค่าใกล้เคียงกัน และจากการทดสอบความแตกต่างด้วย $t - test$ พบว่านักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๒ กลุ่มมีคะแนนความสามารถในการพูดแตกต่างกันอย่าง ไม่นับนัยสำคัญทางสถิติ นั่นแสดงว่าก่อนการทดลองสอนกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการพูดที่ใกล้เคียงกัน

๒. การเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนทดลองสอนและคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังการทดลองสอนภายในกลุ่มตัวอย่าง ศึกษกัน

ผู้วิจัยได้ทดสอบและวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านการฟังและการพูดก่อนการทดลองสอน และหลังการทดลองสอนภายในกลุ่มเดียวกันทั้งของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลการเปรียบเทียบและวิเคราะห์ได้แสดงไว้ในตารางที่ ๓ ตารางที่ ๔ ตารางที่ ๕ และตารางที่ ๖

ตาราง ๓ ความแตกต่างระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะด้านการฟัง ก่อนทำการทดลองสอนและหลังทำการทดลองสอนของกลุ่มทดลอง

คะแนน	N	D	D^2	t
ก่อนการทดลองสอน	๒๕	๕๕	๒๓๐๐	๔.๘๖๕ **
หลังการทดลองสอน	๒๕			

$$t_{.01} = 2.462, \quad df = 14$$

จากตารางที่ ๓ การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะด้านการฟังของกลุ่มทดลองทั้งก่อนการทดลองสอนและหลังการทดลองสอน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นั่นคือนักเรียนสามารถเรียนรู้ทักษะด้านการฟังได้จากบทเรียนและวิธีสอนแบบมนุษยนิยม

ตาราง ๔ ความแตกต่างระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะด้านการพูดก่อนทำการทดลองสอน และหลังทำการทดลองสอนของกลุ่มทดลอง

คะแนน	D	D	D ²	t
ก่อนการทดลองสอน	๒๕			
หลังการทดลองสอน	๒๕	๑๓๔	๑๖๓	๒.๖๔๕**

$$t_{.05} = 1.462, \quad df = 14$$

จากตารางที่ ๔ การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะด้านการพูดของกลุ่มทดลองทั้งก่อนการทดลองสอนและหลังการทดลองสอนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นั่นคือนักเรียนสามารถเรียนรู้ทักษะด้านการพูดได้จากบทเรียนและวิธีสอนแบบมนุษยนิยม

ตาราง ๕ ความแตกต่างระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะด้านการฟังก่อนทำการทดลองสอนและหลังทำการทดลองสอนของกลุ่มควบคุม

คะแนน	N	D	D ²	t
ก่อนการทดลองสอน	๒๕			
หลังการทดลองสอน	๒๕	๒๐	๑๐๐	๓.๔๖๖**

$$t_{.05} = 2.0639, \quad df = 24$$

จากตารางที่ ๕ การวิเคราะห์พบว่า รายเฉลี่ยของคะแนนสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะด้านการฟังของกลุ่มควบคุมทั้งก่อนการทดลองสอนและหลังการทดลองสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นั่นคือนักเรียนสามารถเรียนรู้ทักษะด้านการฟังได้จากบทเรียนและวิธีสอนแบบธรรมชาติ

ตาราง ๖ ความแตกต่างระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะด้านการพูดก่อนการทดลองสอนและหลังทดลองสอนของกลุ่มควบคุม

คะแนน	N	D	D ²	t
ก่อนการทดลองสอน	๒๕			
หลังการทดลองสอน	๒๕	๓๘	๔๓๒	๕.๕๖๔**

$$t_{.05} = 2.0639, \quad df = 24$$

จากตารางที่ ๖ การวิเคราะห์พบว่า รายเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะด้านการพูดของกลุ่มควบคุมทั้งก่อนการทดลองสอนและหลังการทดลองสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นั่นคือนักเรียนสามารถเรียนรู้ทักษะด้านการพูดได้จากบทเรียนและวิธีสอนแบบธรรมชาติ

๓. การเปรียบเทียบผลต่างเฉลี่ยของคะแนนหลังการทดลองสอนและก่อนการทดลองสอนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ผู้วิจัยได้นำผลต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนหลังการทดลองสอนและก่อนการทดลองสอนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมาเปรียบเทียบเพื่อหาความแตกต่าง ผลการวิเคราะห์แสดงไว้ในตารางที่ ๗ และตารางที่ ๘

ตาราง ๗ เปรียบเทียบผลต่างเฉลี่ยของ คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะด้านการฟัง ก่อนการทดลองสอนและหลังการทดลองสอนระหว่าง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{D}$	$S^2_{\bar{D}}$	t
กลุ่มทดลอง	๒๕	๒.๑๖	๔.๗๑๓	๑.๕๔๓
กลุ่มควบคุม	๒๕	๒.๕๐	๒.๕๔๓	

$$t_{.๐๕} = ๒.๐๕๕, \quad df = ๔๘$$

จากตารางที่ ๗ การวิเคราะห์พบว่า ผลต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะด้านการฟัง ก่อนการทดลองสอนและหลังการทดลองสอนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือนักเรียนสามารถเรียนทักษะด้านการฟังได้เท่า ๆ กันจากบทเรียนและวิธีสอนแบบอรรถาภิธานและจากบทเรียนและวิธีสอนแบบมนุญนิยม

ตาราง ๘ เปรียบเทียบผลต่างเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะด้านการพูด ก่อนการทดลองสอนและหลังการทดลองสอนระหว่าง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{D}$	$S^2_{\bar{D}}$	t
กลุ่มทดลอง	๒๕	๕.๕๒	๑๕.๕๑๐	๒.๒๔๖*
กลุ่มควบคุม	๒๕	๓.๑๒	๙.๕๕๓	

$$t_{.๐๕} = ๒.๐๕๕, \quad df = ๔๘$$

จากตารางที่ ๘ ผลการวิเคราะห์พบว่า ผลต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะด้านการพูด ก่อนการทดลองสอนและหลังการทดลองสอนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ นั่นคือนักเรียนสามารถเรียนทักษะ

กานการพุดจากบทเรียนและวิธีสอนแบบมแบบนิยมได้คักว่านักเรียนที่เรียนทักษะคานการพุดจาก
บทเรียนและวิธีสอนแบบรวมคา

๔. การเปรียบเทียบคะแนนความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่ม ทดลองและกลุ่มควบคุม

เมื่อสอบเสร็จคาบที่ ๙ คาบที่ ๑๔ และคาบที่ ๒๐ ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๒ กลุ่ม
ตอบแบบสอบถามวัดความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการเรียนทั้ง ๓ ตอนและนำคะแนนจากการ
สอบถามทั้ง ๓ ครั้งนี้มาหาค่าเฉลี่ยของแบบสอบถามแต่ละข้อของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม เพื่อ
นำคะแนนมาเปรียบเทียบคักว่านักเรียนในกลุ่มทดลองจะมีความรู้สึกต่อการเรียนคักว่าความรู้สึก
ของนักเรียนที่มีต่อการเรียนในกลุ่มควบคุมในข้อใดบ้าง ดังที่แสดงไว้ในตารางที่ ๕ ตาราง
ที่ ๑๐ และตารางที่ ๑๑

ตอนที่ ๑ ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมและบทเรียนภาษาอังกฤษ

ตาราง ๕ เปรียบเทียบความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมและบทเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อ	รายการ	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t
		$\bar{X}_1$	S_1^2	$\bar{X}_2$	S_2^2	
๑.	ข้าพเจ้าไม่ยากเรียนภาษา- อังกฤษอีกในคาบต่อไป	๔.๒๕๐	.๔๐๒๔	๔.๑๕๖	.๔๔๒๔	๐.๒๔๘๐
๒	การเรียนคักวิธีนี้ข้าพเจ้า รู้สึกสนุกคักเกิน	๓.๒๘๕	.๔๔๘๑	๒.๕๘๖	๑.๓๐๖๒	๒.๑๓๒๒*
๓	การเรียนคักวิธีนี้ทำให้ ข้าพเจ้าชอบภาษาอังกฤษ มากขึ้น	๓.๕๖๕	๑.๐๒๑๔	๒.๕๘๖	๑.๒๓๓๑	๔.๒๐๐๘**
๔	บทเรียนมีลักษณะไม่ซ้ำซาก	๓.๘๑๑	๑.๒๑๐๕	๒.๑๖๔	๑.๒๓๘๕	๔.๒๔๑๔**

ข้อ	รายการ	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t
		$\bar{X}_1$	S_1^2	$\bar{X}_2$	S_2^2	
๕	ควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมให้มากกว่านี้	๓.๖๓๖	๑.๕๕๑๑	๒.๗๑๓	๑.๗๐๔๔	๒.๕๖๕๖**
๖	บทเรียนน่าจะมีการปรับปรุง	๒.๘๖๓	๑.๕๓๕๔	๒.๘๓๖	๑.๕๐๖๓	-๐.๐๓๔๕
๗	การเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีนี้ทำให้ความรู้ไม่แน่น	๒.๔๔๕	๑.๑๕๕๗	๓.๗๕๖	๑.๑๖๒๖	-๔.๒๐๐๖**
๘	การเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีนี้จะทำให้ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น	๒.๔๖๔	๑.๕๐๖๕	๒.๘๕๑	๒.๓๖๔๖	๐.๐๓๖๔
๙	บทเรียนควรมีน้อยกว่านี้	๓.๑๔๓	๑.๒๑๓๑	๓.๖๖๓	๑.๑๖๔๓	-๐.๐๔๕๔
๑๐	บทเรียนเหมาะสมดีแล้ว	๓.๑๖๓	๑.๒๓๕๐	๓.๒๕๐	๑.๐๗๖๔	-๐.๔๑๗๒

$$t_{.๐๑} = ๒.๕๖๓$$

$$t_{.๐๕} = ๑.๖๔๔ \quad df = ๔๔$$

จากตารางที่ ๙ จะเห็นว่านักเรียนในกลุ่มทดลองมีความรู้เกี่ยวกับการเรียนจากบทเรียนและกิจกรรมแบบนุชนิยมมีความสนุกสนานตื่นเต้นมากกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม (ข้อ ๖) นักเรียนในกลุ่มทดลองรู้สึกชอบภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม (ข้อ ๗) นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความรู้เกี่ยวกับบทเรียนปีละปีละไม่ซ้ำซาก ส่วนนักเรียนในกลุ่มควบคุมมีความรู้เกี่ยวกับบทเรียนมีลักษณะซ้ำซาก (ข้อ ๘) นักเรียนในกลุ่มทดลองอยากมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม (ข้อ ๙) ความรู้สึกเหล่านี้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ และ .๐๑ ตามลำดับ

ความรู้สึกของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันในด้านการอยากเรียนภาษาอังกฤษในคาบต่อไป (ข้อ ๑) การปรับปรุงบทเรียน (ข้อ ๒) การเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีทั้งสองทำให้เรียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น (ข้อ ๔) บทเรียนควรมีน้อยกว่านี้ (ข้อ ๕) บทเรียนเหมาะสมดีแล้ว (ข้อ ๑๐)

“ แต่นักเรียนในกลุ่มทดลองรู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษจากบทเรียนและกิจกรรมแบบมนุษย์นิยมทำให้ความรู้ไม่แน่น ส่วนนักเรียนในกลุ่มควบคุมรู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนแบบธรรมคาทำให้มีความรู้ภาษาอังกฤษดีกว่า (ข้อ ๙) จึงเห็นความรู้ที่ตรงข้ามกับสมมุติฐาน และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

ตอนที่ ๒ ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อตนเองและความรู้สึกที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับเพื่อนร่วมชั้นขณะที่เรียนภาษาอังกฤษ

ตาราง ๑๐ เปรียบเทียบความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อตนเอง และความรู้สึกที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับเพื่อนร่วมชั้นในขณะที่เรียนภาษาอังกฤษ

ข้อ	รายการ	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t
		$\bar{X}_1$	S_1^2	$\bar{X}_2$	S_2^2	
๑	เพื่อนส่วนใหญ่มองข้าพเจ้าในแง่ดี	๔.๑๘๕	๑.๐๒๓๓	๓.๖๕๐	๐.๕๘๕๓	๓.๖๕๑๑**
๒	เพื่อนส่วนใหญ่พยายามชิงดีชิงเด่นในห้องเรียน	๖.๖๖๖	๑.๒๖๑๕	๖.๗๑๗	๑.๓๘๖๓	-๐.๖๕๕๓
๓	เพื่อนส่วนใหญ่เรียกร้องความสนใจจากครู	๓.๖๓๑	๐.๖๕๕๕	๖.๕๓๑	๐.๖๓๕๕	๕.๘๑๖๑**
๔	ข้าพเจ้ามีความสุขที่ได้อยู่ในกลุ่มเพื่อน	๓.๗๓๖	๑.๓๕๖๖	๓.๖๖๖	๑.๐๕๓๓	๐.๓๐๑๗
๕	ข้าพเจ้าไม่ชอบหน้าเพื่อนหลาย ๆ คน	๓.๕๕๗	๐.๓๕๖๖	๓.๕๕๕	๐.๕๑๑๕	๐.๐๗๖๓
๖	ข้าพเจ้าชอบหากิจกรรมคนเดียว	๓.๕๑๗๒	๐.๕๕๕๗	๒.๕๒๓	๐.๕๓๕๕	๗.๕๕๗๕**
๗	ข้าพเจ้าเข้ากับเพื่อนส่วนใหญ่ได้	๓.๐๖๓	๑.๕๕๑๕	๓.๒๗๗	๑.๓๕๕๑	-๐.๗๓๕๗
๘	เพื่อนหลาย ๆ คนไม่ชอบหน้าข้าพเจ้า	๓.๕๕๕	๐.๕๐๕๓	๓.๕๐๕	๐.๕๕๕๑	๐.๒๐๓๕

ตาราง ๑๐ (ต่อ)

ข้อ	รายการ	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t
		$\bar{X}_1$	S_1^2	$\bar{X}_2$	S_2^2	
๕	เพื่อนส่วนใหญ่ยอมรับข้าพเจ้า	๗.๕๓๐	.๖๔๕๑	๓.๐๓๒๔	๐.๕๒๗๓	๑.๗๕๕๑*
๑๐	ข้าพเจ้าไม่ชอบรวมกิจกรรมในห้องเรียน	๓.๗๔๖	.๖๔๕๔	๓.๖๗๖	.๕๕๐๑	.๖๖๕๑

$$t_{.๐๑} = ๒.๕๒๓$$

$$t_{.๐๕} = ๑.๖๔๔, \quad df = ๔๔$$

จากตารางที่ ๑๐ จะเห็นว่านักเรียนในกลุ่มทดลองมีความรู้สึกว่าเป็นเพื่อนส่วนใหญ่ของคนในแง่ดี ส่วนนักเรียนในกลุ่มควบคุมมีความรู้สึกเช่นนี้น้อยกว่านักเรียนในกลุ่มทดลอง (ข้อ ๑) นักเรียนในกลุ่มทดลองรู้สึกว่าเป็นที่หลายเรียกร้องความสนใจจากครูน้อยกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม (ข้อ ๓) นักเรียนในกลุ่มทดลองชอบทำกิจกรรมเป็นกลุ่มมากกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม (ข้อ ๖) และนักเรียนในกลุ่มทดลองมีความรู้สึกว่าเป็นที่หลายยอมรับนักเรียนมากกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม (ข้อ ๕) ความรู้สึกเหล่านี้ของนักเรียนกลุ่มทดลองมีมากกว่าความรู้สึกของนักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และ .๐๕

ส่วนความรู้สึกของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในหัวข้อต่อไปนี้ การพยายามชิงดีชิงเด่นของเพื่อนในห้องเรียน (ข้อ ๒) การที่นักเรียนมีความสุขที่ได้อยู่ในกลุ่มเพื่อน (ข้อ ๔) การที่นักเรียนไม่ชอบเพื่อนหลาย ๆ คน (ข้อ ๕) การเข้ากับเพื่อนส่วนใหญ่ได้ (ข้อ ๗) ความรู้สึกว่าเป็นที่หลาย ๆ คนไม่ชอบนักเรียน (ข้อ ๘) และการไม่ชอบร่วมกิจกรรมในห้องเรียน (ข้อ ๑๐)

ตอนที่ ๓ ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อครูภาษาอังกฤษ

ตาราง ๑๑ เปรียบเทียบความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อครูภาษาอังกฤษ

ตาราง ๑๑ (ต่อ)

ข้อ	รายการ	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t
		$\bar{X}_1$	S_1^2	$\bar{X}_2$	S_2^2	
๑	ครูภาษาอังกฤษพยายามจับผิดซ้ำๆ	๓.๑๑๗	๑.๔๔๕๑	๓.๐๕๐	๑.๗๐๗๔	๐.๐๗๕๕
๒	เวลาเกินส่วนทางกับครูภาษาอังกฤษซ้ำๆพยายามหลบหน้า	๔.๑๐๔	๐.๓๒๑๒	๓.๕๓๐	๐.๔๐๖๕	๑.๐๑๔๑
๓	ซ้ำๆอยากพูดกับครูภาษาอังกฤษ	๔.๐๖๔	๐.๔๐๖๕	๓.๐๕๑	๐.๗๓๘๕	๔.๗๓๗๔**
๔	ครูภาษาอังกฤษเข้าใจความรู้สึกของซ้ำๆ	๔.๑๕๖	๐.๖๓๘๓	๓.๐๖๔	๐.๓๕๓๑	๕.๕๒๘๗**
๕	ครูภาษาอังกฤษเป็นที่พึ่งแก่ซ้ำๆได้ในเวลาเรียน	๓.๑๑๗	๑.๓๒๖๑	๒.๒๓๖	๐.๔๔๔๓	๒.๔๖๕**
๖	ครูภาษาอังกฤษเป็นที่พึ่งแก่ซ้ำๆได้แต่ไม่ใช่เวลาเรียน	๓.๔๑๐	๐.๗๗๘๗	๓.๒๓๘	๐.๗๔๓๒	๑.๖๔๖๔
๗	ครูภาษาอังกฤษมีลูกศิษย์คนโปรดซ้ำๆ	๓.๔๖๔	๑.๐๐๕๕	๓.๔๑๑	๑.๐๖๓๕	๐.๑๘๓๓
๘	ซ้ำๆชอบครูภาษาอังกฤษ	๓.๕๓๑	๐.๖๕๕๑	๓.๐๗๒๒	๐.๕๒๗๓	๑.๗๕๖๖*
๙	ครูภาษาอังกฤษเห็นความสำคัญของซ้ำๆ	๔.๑๕๗	๐.๔๓๗๖	๓.๗๕๖	๐.๖๔๕๕	๑.๗๑๓*
๑๐	ครูภาษาอังกฤษไม่ชอบหน้าซ้ำๆ	๓.๒๖๓	๑.๑๖๔๓	๓.๑๘๓	๑.๒๑๓๑	๐.๐๔๕๓

$$t_{.๐๑} = ๒.๔๒๓$$

$$t_{.๐๕} = ๑.๖๔๔, \quad df = ๔๔$$

จากตารางที่ ๑๑ จะเห็นว่านักเรียนในกลุ่มทดลองมีความรู้สึกอยากจะถูกกับครูภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม (ข้อ ๓) นักเรียนในกลุ่มทดลองรู้สึกที่ครูภาษาอังกฤษเข้าใจความรู้สึกของนักเรียน ส่วนนักเรียนในกลุ่มควบคุมมีความรู้สึกเช่นนั้นน้อยกว่านักเรียนในกลุ่มทดลอง (ข้อ ๔) นักเรียนในกลุ่มทดลองรู้สึกที่ครูภาษาอังกฤษเป็นที่พึ่งแก่

นักเรียนได้ในเวลาเรียน ส่วนนักเรียนในกลุ่มควบคุมมีความรู้สึกเช่นนี้น้อยกว่านักเรียนในกลุ่มทดลอง (ข้อ ๕) นักเรียนในกลุ่มทดลองรู้สึกชอบครูภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม (ข้อ ๕) นักเรียนในกลุ่มทดลองรู้สึกว่าครูภาษาอังกฤษเห็นความสำคัญของนักเรียน ส่วนนักเรียนในกลุ่มควบคุมมีความรู้สึกเช่นนี้น้อยกว่านักเรียนในกลุ่มทดลอง (ข้อ ๕) นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความรู้สึกเหล่านี้มากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐ และ .๐๕

นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความรู้สึกต่อครูภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในคำถามที่เกี่ยวกับครูภาษาอังกฤษยาวาวจับฉัตรนักเรียน (ข้อ ๑) เวลาเดินสวนทางกับครูภาษาอังกฤษนักเรียนพยายามหลบหน้า (ข้อ ๒) ครูภาษาอังกฤษเป็นที่พึ่งแก่นักเรียนได้แม้ไม่ใช่เวลาเรียน (ข้อ ๖) ครูภาษาอังกฤษมีลูกศิษย์คนโปรด (ข้อ ๗) และครูภาษาอังกฤษไม่ชอบนักเรียน (ข้อ ๑๐)

๕. เปรียบเทียบความรู้สึกของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีต่อบทเรียนแบบมนุษยนิยมแต่ละบทเรียน เพื่อคว้านักเรียนกลุ่มทดลองชอบบทเรียนบทใดมากที่สุด

เมื่อสอนนักเรียนกลุ่มทดลอง เสร็จแต่ละคาบผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มทดลองแต่ละคนตอบแบบสอบถามวัดความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมและบทเรียน ตอนที่ ๑ แล้วหาค่าของคะแนนเฉลี่ยของแต่ละบทเรียนแล้วจึงเปรียบเทียบว่าบทเรียนใดได้คะแนนเฉลี่ยมากที่สุด

ตาราง ๑๒ การเปรียบเทียบที่แสดงว่านักเรียนในกลุ่มทดลองชอบบทเรียนใดมากที่สุด

บทเรียนที่	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕	๑๖	๑๗	๑๘	๑๙	๒๐
คะแนนเฉลี่ย	๒๗	๒๖	๓๑	๒๖	๒๗	๒๘	๓๐	๒๕	๒๗	๓๐	๓๑	๓๕	๓๐	๓๐	๒๗	๒๓	๓๖	๓๓	๓๐	๓๓

จากตารางที่ ๑๒ จะเห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของบทเรียนที่ ๒๐ สูงที่สุด คือได้ถึง ๓๓ จึงพอสรุปได้ว่านักเรียนชอบบทเรียนที่ ๒๐ มากที่สุด

บทที่ ๕

สรุป อภิปรายผล ปัญหาของการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในการ เรียน ฟัง และพูดภาษาอังกฤษและ ความรู้สึกต่อการ เรียนภาษาอังกฤษ ตามวิธีสอนแบบมนุษยนิยมและวิธีสอนแบบธรรมคา

ความมุ่งหมายของการวิจัย

๑. เพื่อเสนอรูปแบบบท เรียนสำหรับการ สอนภาษาอังกฤษตามแนวคิดมนุษยนิยม
๒. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนภาษาอังกฤษด้วยการฟังและการพูด ระหว่างกลุ่มที่สอนโดยวิธีสอนแบบมนุษยนิยมกับกลุ่มที่สอนโดยวิธีสอนแบบธรรมคา
๓. เพื่อ เปรียบเทียบความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการ เรียนโดยวิธีสอนแบบมนุษยนิยม และวิธีสอนแบบธรรมคา

ความสำคัญของการวิจัย

๑. ทำให้ทราบผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนภาษาอังกฤษด้านการฟังและการพูดระหว่าง กลุ่มที่สอนโดยวิธีสอนแบบมนุษยนิยม และกลุ่มที่สอนโดยวิธีสอนแบบธรรมคา
๒. ทำให้ทราบความรู้สึกของนักเรียนต่อการ เรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มที่สอน โดยวิธีสอนแบบมนุษยนิยมกับกลุ่มที่สอนโดยวิธีสอนแบบธรรมคา
๓. เป็นแนวทางสำหรับผู้สอนภาษาอังกฤษในการ ปรับปรุงบท เรียนและวิธีสอนของ ตนเองตามหลักมนุษยนิยมต่อไป

สมมติฐานในการวิจัย

๑. นักเรียนที่สอนโดยวิธีสอนแบบมนุษยนิยมมีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนภาษาอังกฤษ ด้านการฟังและการพูดสูงกว่านักเรียนที่สอนโดยวิธีสอนแบบธรรมคา
๒. นักเรียนที่สอนโดยวิธีสอนแบบมนุษยนิยมมีความรู้สึกต่อการ เรียนดีกว่านักเรียน ที่สอนโดยวิธีสอนแบบธรรมคา

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ (บ. ๘) ปีการศึกษา ๒๕๖๕ จำนวน ๕๐ คน จากโรงเรียนนครสวรรค์ อาเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ กลุ่มตัวอย่างนี้ไ้มาโดยวิธีสุ่มอย่างง่ายแล้วแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมกลุ่มละ ๒๕ คน โดยวิธีจับฉลาก

การเลือกบทเรียน

๑. บทเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุมได้จากเนื้อหาในหนังสือแบบเรียน Active Context English ซึ่งแต่งโดย Ethel Briton, Walter Plumb Paul Davis และ John Shepherd หนังสือเล่มนี้พิมพ์โดยสำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์

๒. บทเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ผู้วิจัยได้เลือกบทเรียนจากหนังสือ Caring and Sharing in a Foreign Language Class แต่งโดย Gertrude Moscowitz หนังสือนี้เป็น Sourcebook ของบทเรียนซึ่งยึดหลักจิตวิทยามนุษยนิยม สำหรับสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ หนังสือเล่มนี้มีบทเรียนทั้งสิ้น ๑๓๐ บทเรียน แต่ละบทเรียนจะบอกจุดมุ่งหมายด้านจิตพิสัย ด้านภาษา ขนาดของกลุ่มย่อย กระบวนการสอน อุปกรณ์ และระดับของผู้เรียนด้วย ผู้วิจัยเลือกมาจำนวน ๓๐ บทเรียน โดยเลือกเฉพาะบทเรียนที่มีจุดมุ่งหมายทางภาษาตรงกับบทเรียนของกลุ่มควบคุม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

๑. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมี ๒ ฉบับ แต่ละฉบับแบ่งออกเป็น ๒ ตอนคือ

๑.๑ ฉบับที่ ๑ ตอนที่ ๑ เป็นแบบทดสอบชนิดที่ให้นักเรียนเขียนตามคำบอก โดยใช้ข้อความที่เหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน

๑.๒ ฉบับที่ ๑ ตอนที่ ๒ เป็นแบบทดสอบวัดทักษะด้านการฟังโดยให้นักเรียนฟังบทสนทนาสั้น ๆ แล้วให้นักเรียนเลือกคำตอบที่มีความหมายตรงกับบทสนทนามีจำนวนข้อสอบ ๒๐ ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น ๐.๘๙๔๔

๑.๓ ฉบับที่ ๒ ตอนที่ ๑ เป็นแบบทดสอบวัดทักษะด้านการพูดชนิดที่ให้นักเรียนฟังคำถามจากเทปบันทึกเสียง แล้วให้นักเรียนเลือกข้อพูดตอบที่ถูกต้อง ข้อสอบมี ๑๐ ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ ๐.๘๒๒๘

๑.๔ ฉบับที่ ๒ ตอนที่ ๑ เป็นแบบทดสอบวัดทักษะด้านการพูดประกอบด้วยภาพหรือข้อความสถานการณ์ให้นักเรียนอธิบายภาพ หรือข้อความสถานการณ์เป็นแนวทางในการตอบคำถาม โดยให้นักเรียนพูดตอบลงในเทปบันทึกเสียง ข้อสอบมี ๒๐ ข้อ ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ ๐.๕๕๗๘

๒. แบบสอบถามวัดความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ แบบสอบถามนี้เป็นชนิดมาตราส่วนประเมินค่า (rating scale) แบ่งออกเป็น ๓ ตอน ตอนละ ๑๐ ข้อคือ
ตอนที่ ๑ สอบถามความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมบทเรียน
ตอนที่ ๒ สอบถามความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อตนเองและความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับเพื่อนร่วมชั้น
ตอนที่ ๓ สอบถามความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับครู
เมื่อหาค่าความเชื่อมั่นรวมทั้ง ๓ ตอน ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ ๐.๖๑๖๐

การทดลองสอน

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองสอนระหว่างวันที่ ๑๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๕ ถึงวันที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๕ รวมเวลาทำการสอนทั้งสิ้นกลุ่มละ ๖๐ คาบ คาบละ ๕๐ นาที

การรวบรวมข้อมูล

ทำโดยการทดสอบก่อนการเรียน (pretest) และหลังการเรียน (posttest) กับกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๒ กลุ่ม ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง ๒ ฉบับ คือด้านการพูดและการฟัง แล้วจึงนำผลต่างของคะแนนก่อนการเรียนและหลังการเรียนของทั้ง ๒ กลุ่มมาเปรียบเทียบกัน

เมื่อสอนเสร็จคาบที่ ๗ คาบที่ ๑๔ และคาบที่ ๒๐ ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๒ กลุ่มตอบแบบสอบถามวัดความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการเรียนทั้ง ๓ ตอน แล้วนำคะแนนจากการสอบถามทั้ง ๓ ครั้งนี้มาหาค่าคะแนนเฉลี่ยของข้อสอบถามแต่ละข้อของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม แล้วนำคะแนนเฉลี่ยของแต่ละข้อมาเปรียบเทียบกันว่านักเรียนในกลุ่มทดลองจะมีความรู้สึกต่อการเรียนดีกว่าความรู้สึกของนักเรียนในกลุ่มควบคุมตามสมมุติฐานหรือไม่

เมื่อสอนกลุ่มทดลองเสร็จแต่ละคาบ ผู้วิจัยสำรวจความรู้สึกของกลุ่มทดลองที่มีต่อบทเรียนแบบมนุษยนิยม โดยให้ตอบแบบสอบถามวัดความรู้สึกที่มีต่อการเรียนตอนที่ ๑ ซึ่งเป็นตอนที่วัดความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน เพื่อวิเคราะห์ดูว่านักเรียนในกลุ่มทดลองมีความรู้สึกชอบบทเรียนใดมากที่สุด

สรุปผลการวิจัย

๑. นักเรียนที่เรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งทักษะด้านการพูดและทักษะด้านการฟังสูงกว่า เติบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
๒. นักเรียนกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะด้านการฟังแตกต่างจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะด้านการฟังของนักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
๓. นักเรียนกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะด้านการพูดสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕
๔. นักเรียนกลุ่มทดลองซึ่งเรียนจากวิธีสอนและบทเรียนแบบมนุษยนิยมมีความรู้สึกต่อการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมซึ่งเรียนจากวิธีสอนและบทเรียนแบบธรรมดาในหัวข้อต่อไปนี้

ตอนที่ ๑ ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมและบทเรียน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๑. การเรียนด้วยวิธีนี้ทำให้รู้สึกสนุกตื่นเต้น
๒. การเรียนด้วยวิธีนี้ทำให้ฉันชอบภาษาอังกฤษมากขึ้น
๓. บทเรียนไม่มีลักษณะซ้ำซาก
๔. นักเรียนอยากมีส่วนร่วมในกิจกรรม

ตอนที่ ๒ ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อตนเองและความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับเพื่อนร่วมชั้น

- ก. มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๑. เพื่อนส่วนใหญ่ของข้าเรียนในใจดี
 ๒. เพื่อนส่วนใหญ่เรียกร้องความสนใจจากครู
 ๓. นักเรียนไม่ชอบทำกิจกรรมคนเดียว
- ข. มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๑. เพื่อนส่วนใหญ่ยอมรับนักเรียน
- ตอนที่ ๓ ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อครูภาษาอังกฤษ
- ก. มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๑. นักเรียนอยากพูดกับครูภาษาอังกฤษ
 ๒. ครูภาษาอังกฤษเข้าใจความรู้สึกของนักเรียน
 ๓. ครูภาษาอังกฤษเป็นที่พึ่งแก่นักเรียนในเวลาเรียนได้
- ข. มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๑. นักเรียนชอบครูภาษาอังกฤษ
๒. ครูภาษาอังกฤษเห็นความสำคัญของนักเรียน

อย่างไรก็ตามยังมีอีกหัวข้อหนึ่งที่นักเรียนในกลุ่มควบคุมมีความรู้สึกต่อการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนในกลุ่มทดลอง นั่นคือนักเรียนในกลุ่มควบคุมเห็นว่าการเรียนโดยวิธีสอนแบบธรรมชาติทำให้ความรู้แน่น ส่วนในกลุ่มทดลองเห็นว่าการเรียนจากบทเรียนแบบมนุษย์นิยมทำให้ความรู้ไม่แน่น ซึ่งความรู้สึกนี้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ส่วนหัวข้ออื่น ๆ นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความรู้สึกต่อการเรียนที่ดีกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติคือ

- ตอนที่ ๑ ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมและบทเรียน
๑. นักเรียนไม่อยากเรียนภาษาอังกฤษอีกในคาบต่อไป
 ๒. บทเรียนน่าจะมีการปรับปรุง
 ๓. การเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีนี้ทำให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น
 ๔. บทเรียนควรมีน้อยกว่านี้
 ๕. บทเรียนเหมาะสมแล้ว

ตอนที่ ๒ ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อตนเองและความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับเพื่อนร่วมชั้น

๑. เพื่อนส่วนใหญ่พยายามชิงที่นั่งในห้องเรียน
๒. เพื่อนส่วนใหญ่เรียกร้องความสนใจจากครู
๓. นักเรียนมีความสุขที่ได้อยู่ในกลุ่มเพื่อน
๔. นักเรียนไม่ชอบหน้าเพื่อนหลาย ๆ คน
๕. นักเรียนเข้ากับเพื่อนส่วนใหญ่ได้
๖. เพื่อนหลาย ๆ คนไม่ชอบหน้านักเรียน
๗. นักเรียนไม่อยากร่วมกิจกรรมในห้องเรียน

ตอนที่ ๓ ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อครูภาษาอังกฤษ

๑. ครูภาษาอังกฤษพยายามจับผิดนักเรียน
๒. เวลาเดินสวนทางกับครูภาษาอังกฤษนักเรียนพยายามหลบหน้า
๓. ครูภาษาอังกฤษเป็นที่พึ่งแก่นักเรียนได้แม้ไม่ใช่เวลาเรียน
๔. ครูภาษาอังกฤษมีลูกก๊วยกับคนโปรก
๕. ครูภาษาอังกฤษไม่ชอบนักเรียน
๖. นักเรียนในกลุ่มทดลองรู้สึกชอบบทเรียนแบบมนุษยนิยมในคาบที่ ๒๐ มากที่สุด

อภิปรายผล

การทดลอง เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในการเรียนการฟังและการพูดภาษาอังกฤษตามวิธีสอนแบบมนุษยนิยม และวิธีสอนแบบธรรมคาศรั้งนี้ผู้วิจัยทำการสอนนักเรียนทั้งสองกลุ่มด้วยตนเอง ทั้งนี้เพื่อจะได้สอนหรือเน้นเนื้อหาให้นักเรียนได้เรียนเท่าเทียมกันและตรงกันมากที่สุด การที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งทางด้านการฟังและการพูดของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลองสอนเพิ่มขึ้นจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการทดลองสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นั้น แสดงว่าวิธีสอนแบบมนุษยนิยมและวิธีสอนแบบธรรมคาศรั้งช่วยให้นักเรียนมีการเรียนรู้ทั้งทักษะด้านการฟังและทักษะด้านการพูดได้

ทั้งนี้ เพราะขณะที่ทำการสอนนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีโอกาสฟังภาษาอังกฤษ และพูดภาษาอังกฤษ จึงทำให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีการเรียนทักษะการฟัง และการพูด เพิ่มขึ้นได้ จึงกล่าวมาแล้ว

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานไว้ว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองที่เรียนโดยวิธีสอนแบบมนุษยนิยมจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านการฟังและการพูดเพิ่มมากขึ้นหรือสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม ซึ่งสอนโดยวิธีสอนแบบธรรมชาติและการทดลองพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการฟังของนักเรียนทั้งสองกลุ่มเพิ่มขึ้นเท่าเทียมกัน เพราะจากการเปรียบเทียบโดยใช้ $t - test$ หลังการทดลองสอนพบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะการฟังของนักเรียนทั้งสองกลุ่มเพิ่มขึ้นอย่างไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานเช่นนั้นเพราะบทเรียนแบบมนุษยนิยมจะทำให้ให้นักเรียนมีความรู้สึกต่อการเรียนดีกว่าบทเรียนแบบธรรมชาติซึ่งผลจากการเปรียบเทียบความรู้สึกของนักเรียนต่อการเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก็พบว่า นักเรียนที่เรียนจากบทเรียนแบบมนุษยนิยมมีความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนมากกว่านักเรียนที่เรียนจากบทเรียนธรรมชาติจริงในหลายหัวข้อ และการที่นักเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนย่อมทำให้ผลการเรียนดีขึ้นด้วย ดังเช่นการวิจัยของทองปอนด์ สาคอน (ทองปอนด์ สาคอน ๒๕๕๔ : ๖๒) พบว่า ตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตัวหนึ่งของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ในวิชาฟิสิกส์คือ เจตคติ หรือความรู้สึกของนักเรียนต่อวิชาที่เรียน สภาพบรรยากาศในห้องเรียนและเจตคติที่ดีของผู้สอน นอกจากนี้การวิจัยของอวยชัย วัชรธรรม (อวยชัย วัชรธรรม ๒๕๖๑ : ๕๖-๕๖) ยังพบว่าเจตคติของนักเรียนที่มีต่อเนื้อหาวิชาที่เรียนบทเรียน และบรรยากาศในชั้นเรียนเป็นตัวพยากรณ์ที่ดีตัวหนึ่ง นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีมีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีเจตคติที่ไม่ดี ในทำนองเดียวกัน สุชาติ ลีตระกูล (สุชาติ ลีตระกูล ๒๕๖๔ : ๔๗) พบว่าองค์ประกอบบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนคือ เจตคติและความรู้สึกของนักเรียนต่อการเรียน ครู และสภาพบรรยากาศในห้องเรียน ผลการวิจัยเหล่านี้ก็สอดคล้องกับจิตวิทยาแบบมนุษยนิยมทั้งสิ้น

การวิจัยครั้งนี้เมื่อนักเรียนในกลุ่มทดลองจะมีความรู้สึกต่อการเรียนดีกว่านักเรียน
 กลุ่มควบคุมในหลาย ๆ หัวข้อ กล่าวคือหัวข้อในแบบสอบถามความรู้สึกของนักเรียนต่อการ
 เรียนจำนวนทั้งสิ้น ๓๖ หัวข้อ นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนกว่ากลุ่ม
 ควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจำนวน ๑๖ หัวข้อ มี ๑๗ หัวข้อที่นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความ
 รู้สึกไม่แตกต่างกัน และมีหนึ่งหัวข้อที่ความรู้สึกต่อการเรียนของกลุ่มควบคุมดีกว่าความรู้สึกทาง
 การเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลอง แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการฟังของนักเรียน
 ทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ สาเหตุที่เป็นเช่นนั้นอาจจะเนื่องมาจากการ
 ที่นักเรียนในกลุ่มทดลองได้รับการฝึกทักษะการฟังซึ่งมีคุณภาพไม่เท่าเทียมกับกลุ่มควบคุม กล่าว
 คือในการฝึกการฟังของกลุ่มทดลองนั้นนักเรียนฟังครูอธิบายกระบวนการของกิจกรรมเป็นภาษา-
 ไทย แล้วนักเรียนฝึกพูดตามกิจกรรมและสถานการณ์เป็นภาษาอังกฤษ นักเรียนได้ฝึกฟังภาษา
 อังกฤษจากเพื่อนซึ่งมักจะเป็นคำพูด ๆ หักถ้อยหักคำ บางครั้งประโยคขาดการต่อเนื่องและ
 ไม่จบประโยคหรือผิดไวยากรณ์ ผู้พูดมักพูดทวนประโยคเดิมเพื่อให้ถูกไวยากรณ์ หรือออกเสียง
 ใหม่ตามที่ครูหรือเพื่อนบอก ส่วนกลุ่มควบคุมนั้นนักเรียนฟังคำอธิบายกระบวนการเป็นภาษาไทย
 เช่นเดียวกัน แต่นักเรียนมีโอกาสดีกว่าที่ได้ฟังครูอ่านเนื้อเรื่องให้ฟังขณะที่นักเรียนฝึกหนังสือ
 นอกจากนี้กลุ่มควบคุมยังได้ฟังเพื่อนสนทนาเป็นภาษาอังกฤษตามแบบเรียนซึ่งเป็นภาษาอังกฤษ
 ที่ถูกต้องและพูดได้รวดเร็ว เพราะคู่สนทนาได้ฝึกอ่านมาก่อน

สำหรับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนด้านการพูดของนักเรียนในกลุ่มทดลองนั้น เป็นไปตาม สมมติฐานที่ตั้งไว้ คือสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .๐๕ สาเหตุที่ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนด้านการพูดของนักเรียนในกลุ่มทดลอง สูงกว่าของกลุ่มควบคุมอาจจะเป็นเพราะว่า ความรู้สึกต่อการ เรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลอง นั้นดีกว่าของนักเรียนในกลุ่มควบคุมในหลาย ๆ หัวข้อดังกล่าวมาแล้ว นอกจากนี้อาจจะเป็น เพราะว่าคุณค่าที่ทำการสอนนั้น นักเรียนในกลุ่มทดลองได้ฝึกการพูดจากสถานการณ์ นักเรียน คิดคำพูดของตนเองขึ้นมาพูดตอบว่าความรู้สึกขณะนั้น แม้ว่าการพูดจะไม่ราบเรียบแต่ก็เป็น การ เรียบเรียงการพูดจากความคิดที่เกิดขึ้นภายในตัวของนักเรียนเอง ซึ่งตรงกับหลักการ เรียนรู้ ของจิตวิทยามนุษยนิยมที่ว่านักเรียน เรียนจากภายในตัวของนักเรียนมาสู่ภายนอก ซึ่งผิดกับ นักเรียนในกลุ่มควบคุมที่นักเรียน เหล่านี้ฝึกพูดจากการฝึกตามกระสวนประโยคที่ให้มาซึ่งกระสวน ประโยคเหล่านี้นักเรียนอาจจะไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงความหมายที่แท้จริงของประโยคนั้น ๆ ก็ได้ นอกจากฝึกตามกระสวนประโยคที่ให้มาแล้ว นักเรียนในกลุ่มควบคุมยังฝึกการสนทนา จากบทสนทนาในแบบ เรียนซึ่งบทสนทนาเหล่านี้ เป็นคำพูดของตัวละครในแบบเรียน นักเรียนอาจ จะไม่ทราบความรู้สึกที่แท้จริงของตัวละครก็ได้ และสาเหตุที่สำคัญอีกประการหนึ่งอาจจะเป็น เพราะว่ามันนักเรียนในกลุ่มควบคุมไม่มีโอกาสที่จะได้ฝึกตอบคำถามตามความคิดของตัวเองมากนัก ส่วนใหญ่นักเรียนต้องจากคำตอบของตัวละครหรือต้องจากกระสวนประโยคที่กำหนดให้ แต่เวลา พูดตอบในแบบทดสอบนั้นนักเรียนต้อง พูดตอบตามความคิดของตนเองขณะนั้น ต้องคิดเองอย่าง รวดเร็วภายในเวลาที่กำหนด ๓๐ วินาที ทำให้นักเรียนในกลุ่มควบคุมคิดคำตอบพูดตอบไม่ทัน หรือพูดตอบในลักษณะที่ไม่ใช้ความคิดของตนเอง ส่วนนักเรียนในกลุ่มทดลองนั้นถ้าเขาฟัง คำถามเข้าใจก็แล้วจะสามารถตอบคำถามภายในเวลาที่กำหนดได้รวดเร็วกว่านักเรียนในกลุ่ม ควบคุม จากสาเหตุต่าง ๆ ดังกล่าวนี้นักวิจัยเชื่อว่าจะมีส่วนทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน ด้านการพูดของนักเรียนในกลุ่มทดลองสูงกว่าของกลุ่มควบคุม

สำหรับด้านความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการเรียนนั้น นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมจริงตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ในหัวข้อต่อไป

ตอนที่ ๑ ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมและบทเรียน

การเรียนด้วยวิธีนี้ทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนานตื่นเต้น นักเรียนชอบภาษาอังกฤษมากขึ้น บทเรียนมีลักษณะไม่ซ้ำซาก นักเรียนอยากมีส่วนร่วมในกิจกรรม ที่เป็นเช่นนั้นเพราะว่าบทเรียนแบบมนุษยนิยมนั้นมีความเกี่ยวข้องกับตัวนักเรียนเองตามหลักของจิตวิทยามนุษยนิยมยอมทำให้นักเรียนชอบเป็นธรรมชาติ แต่ก็มีบางหัวข้อที่ความคิดเห็นของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน เช่น นักเรียนไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษอีกในคาบต่อไป บทเรียนน่าจะมีการปรับปรุงการเรียนด้วยวิธีนี้ทำให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น สาเหตุที่ทำให้ความรู้สึกต่อกิจกรรมและบทเรียนในหัวข้อเหล่านี้ไม่แตกต่างกัน เพราะว่ามันนักเรียนทั้งสองกลุ่มคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษมีความจำเป็นต่อเขาในการเรียนชั้นสูงต่อไป หรือเขาอาจจะยังไม่แน่ใจว่าลักษณะของบทเรียนที่ถูกที่ควรนั้นควรจะเป็นในลักษณะใด

ตอนที่ ๒ ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อตนเองและความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับเพื่อนร่วมชั้น

เพื่อนส่วนใหญ่มองนักเรียนในแง่ดี นักเรียนไม่ชอบทำกิจกรรมคนเดียว เพื่อนส่วนใหญ่ยอมรับนักเรียน ที่เป็นเช่นนั้นเพราะว่าลักษณะของบทเรียนแบบมนุษยนิยมเน้นรูปแบบของการแบ่งปันกิจกรรมต่าง ๆ มุ่งส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจซึ่งกันและกัน ยอมรับกันและเห็นความสำคัญของคนอื่น แต่มีบางหัวข้อที่ความรู้สึกของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน เช่น เพื่อนส่วนใหญ่พยายามซิงคี่ชิงเค้นในห้องเรียน นักเรียนส่วนใหญ่เข้ากับเพื่อนส่วนใหญ่ได้ เพื่อนหลาย ๆ คนไม่ชอบหน้านักเรียน นักเรียนไม่ชอบร่วมกิจกรรมในห้องเรียน ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะว่าบทเรียนแบบมนุษยนิยมและบทเรียนแบบธรรมชาติไม่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกของนักเรียนในหัวข้อดังกล่าว และลักษณะของนักเรียนวัยรุ่นจะพยายามทำตัวให้เข้ากับเพื่อนฝูงอยู่แล้ว จึงเป็นการยากที่จะแยกความรู้สึกที่มีต่อเพื่อนนอกห้องเรียนและขณะเรียนภาษาอังกฤษ

ตอนที่ ๓ ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อครู

นักเรียนอยากพูดกับครูภาษาอังกฤษ ครูภาษาอังกฤษ เข้าใจความรู้สึกของนักเรียน ครูภาษาอังกฤษเป็นที่พึ่งแก่นักเรียนเขา เรียนได้ นักเรียนชอบครูภาษาอังกฤษ ครูภาษาอังกฤษเห็นความสำคัญของนักเรียน ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะว่าลักษณะของครูแบบมนุษยนิยมนั้นต้องมีลักษณะดังกล่าว เวลาทำการสอนผู้วิจัยจึงพยายามทำตนให้มีลักษณะดังกล่าว จึงทำให้นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความรู้สึกในหัวข้อ เหล่านี้ดีกว่าคาบรู้สึกของนักเรียนในกลุ่ม **ควบคุม**

แต่มีบางหัวข้อที่พบว่าความรู้สึกของนักเรียนทั้ง ๒ กลุ่มที่มีต่อครูสอนภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกัน เช่น ครูภาษาอังกฤษพยายามจับผิดนักเรียน เวลาเดินสวนทางกับครูภาษาอังกฤษ นักเรียนพยายามหลบหน้า ครูภาษาอังกฤษเป็นที่พึ่งแก่นักเรียน สาเหตุที่ความรู้สึกของนักเรียนในหัวข้อต่าง ๆ เหล่านี้ไม่แตกต่างกันอาจจะเป็นเพราะว่า ลักษณะของบทเรียนทั้งแบบมนุษยนิยมและแบบธรรมคาไม่มีอิทธิพลต่อหัวข้อต่าง ๆ เหล่านั้น หรืออาจจะเป็นเพราะว่าบุคลิกภาพส่วนตัวของผู้วิจัยไม่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกของนักเรียน หรืออาจจะเนื่องมาจากความเกรงใจของนักเรียนก็ได้ เพราะผู้วิจัยทำการสอนอยู่ที่โรงเรียนนครสวรรค์อยู่ด้วย

ผลจากการวิเคราะห์ความรู้สึกของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมนี้มีอยู่ข้อหนึ่งซึ่งมีลักษณะตรงข้ามกับสมมุติฐานอย่างสิ้นเชิง ก็คือในตอนที่ ๑ เกี่ยวกับความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนและกิจกรรม นักเรียนในกลุ่มควบคุมมีความรู้สึกต่อการเรียนดีกว่านักเรียนในกลุ่มทดลองในหัวข้อที่ว่า การเรียนด้วยวิธีนี้ทำให้ความรู้แน่น นักเรียนในกลุ่มควบคุมเห็นว่าการเรียนด้วยวิธีสอนแบบธรรมคาให้ความรู้แน่นกว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองเห็นว่าการเรียนด้วยวิธีสอนแบบมนุษยนิยมให้ความรู้ไม่แน่น จากการสนทนากับนักเรียนในกลุ่มทดลองทำให้ทราบว่า นักเรียนมีความกังวลว่าเวลาสอนเรียนต่อระดับอุดมศึกษานั้นนักเรียนต้องใช้ความรู้ทางหลักภาษา คำศัพท์ และการอ่านมากกว่าความรู้ทางคันการฟังและการพูด นักเรียนในกลุ่มทดลองจึงมีความรู้สึกว่าการเรียนจากวิธีสอนแบบมนุษยนิยมนั้นให้ความรู้ไม่แน่นพอจะไปสอบเรียนต่อในระดับสูงต่อไป

ปัญหาอีกประการหนึ่งในการทดลองสอนคือ ผู้วิจัยไม่สามารถลดความกังวลใจของนักเรียนให้อยู่ในระดับต่ำตามลักษณะของบทเรียนและกิจกรรมได้ แม้ว่ากิจกรรมและบทเรียนจะมีลักษณะลดความกังวลใจและให้อิสระแก่นักเรียนมากเพียงใดนักเรียนก็ยังมีความกังวลใจแอบแฝงอยู่อย่างเห็นได้ชัด หลังจากสนทนากับนักเรียนนอกชั้นเรียนทำให้ทราบว่า นักเรียนยังมีความกังวลใจเกี่ยวกับการสอบเ็นข้อในระดับอุดมศึกษา นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ผู้วิจัยทดลองสอนนี้พอจะทราบแล้วว่า เมื่อเขาเรียนสำเร็จระดับมัธยมศึกษาตอนปลายแล้วพวกเขาจะต้องสอบแข่งขันเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาหรือมหาวิทยาลัย และนักเรียนถูกทำให้ฝังใจว่าผู้ที่สอบเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยนั้นจะต้องเรียนอย่างเต็มที่ทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน จะต้องจำกฎเกณฑ์และคำศัพท์ให้มากที่สุด ลักษณะของกิจกรรมและบทเรียนแบบมนุษยนิยมที่จะชักจูงความกังวลใจและให้ความเป็นอิสระแก่นักเรียนนั้นจะไม่สามารถชักจูงความกังวลใจอันใดทดลองเกี่ยวกับการสอบเ็นข้อของนักเรียนได้ นักเรียนอยากจะให้ครูพูดและสอนมาก ๆ แบบดั้งเดิมแต่ว่านักเรียนจะมีความกังวลใจและขาดความเป็นอิสระเขาก็ยอมเพราะวิธีนี้นักเรียนเชื่อว่านักเรียนจะได้ความรู้จากพอที่จะไปสอบแข่งขันได้ จะเห็นว่ขัดแย้งกับจิตวิทยามนุษยนิยมที่ว่าบรรยากาศในห้องเรียนต้องให้นักเรียนมีความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย ยกย่องตนเอง และให้นักเรียนมีความเป็นอิสระซึ่ง คาร์ล โรเจอร์ส (Rogers, ๑๙๖๕ : ๒๗๖) กล่าวถึงความเป็นอิสระว่าหมายถึงการที่นักเรียนไม่ต้องสนใจข้อประเด็นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ทั้งหมด แม้แต่ผลของการเรียน อิสระนี้ไม่เพียงแต่จะทำให้นักเรียนเรียนได้ดีเท่านั้นแต่จะทำให้นักเรียนเรียนได้เร็วด้วย แต่จากที่กล่าวมาทั้งหมดนั้นจะเห็นว่าเราไม่สามารถนำจิตวิทยามนุษยนิยมและคำกล่าวของโรเจอร์สมาประยุกต์ใช้ได้ อย่างเต็มที่ในการเรียนการสอน อุปสรรคที่สำคัญก็คือความกังวลใจของนักเรียนเกี่ยวกับการทดสอบในโรงเรียนและที่สำคัญที่สุดคือ การสอบแข่งขันและลักษณะของการสอบแข่งขันเรียนต่อในระดับอุดมศึกษา

นอกจากนี้ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัวของนักเรียนกลุ่มทดลอง ทั้งนี้เพราะนักเรียนกลุ่มทดลองคุ้นเคยกับระเบียบวินัยของโรงเรียน เช่น ระเบียบการแต่งกาย การมาโรงเรียนสาย และค่านิยมประเพณีอื่น ๆ นักเรียนกลุ่มทดลองยังคุ้นเคยกับการเรียนวิชาอื่น

ที่ใช้วิธีสอนแบบอื่น ๆ ในหนึ่งสัปดาห์นักเรียนกลุ่มทดลองเรียนวิชาอื่น ๆ ๓๑ คาบ แต่เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมมนุษยนิยมเพียง ๔ คาบ ผู้วิจัยคิดว่ากิจกรรมมนุษยนิยม ๔ คาบ ในหนึ่งสัปดาห์ย่อมมีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพของนักเรียนกลุ่มทดลองน้อยกว่าการเรียนวิชาอื่น โดยใช้วิธีสอนแบบอื่น ๆ ด้วยเหตุนี้นักเรียนในกลุ่มทดลองจึงมักจะละเมิดข้อตกลงเบื้องต้นของกิจกรรมมนุษยนิยม เช่นการ ไม่พูดถึงงานเสียหรือปมค้อยของผู้อื่น

ข้อเสนอแนะ

๑. ข้อเสนอแนะทั่วไป

๑.๑ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

ถ้าผู้สอนประสงค์จะให้นักเรียนมีความคล่องตัวในการพูดโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษแล้วควรใช้กิจกรรมและวิธีสอนแบบมนุษยนิยมเพราะวิธีสอนแบบนี้ให้อิสระแก่นักเรียนในการแสดงตามความคิดของตนเอง ทำให้นักเรียนพูดโต้ตอบได้ทันเหตุการณ์ อีกทั้งสภาพบรรยากาศในชั้นก็ไม่จำเจน่าเบื่อ นักเรียนมีความสนุกสนานตื่นเต้นที่ได้คิดเกี่ยวกับตัวเองและได้พูดออกมาเป็นภาษาอังกฤษ แต่อย่างไรก็ตามถ้าต้องการให้นักเรียนได้มีทักษะในการอ่าน เขียนและความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์และคำศัพท์มากขึ้น ควรใช้วิธีสอนแบบมนุษยนิยมเสริมกับการสอนแบบธรรมดา เพราะจะช่วยให้นักเรียนมีทักษะทางการพูด ฟัง อ่าน และเขียนดีขึ้น

๑.๒ ด้านการวัดการศึกษ

เพื่อที่จะให้นักเรียนสนใจที่จะเรียนทักษะการฟังและพูดให้มากกว่านี้ควรจัดให้มีหน่วยงานหรือสำนักทดสอบกลางที่ทำหน้าที่จัดหาข้อสอบและวิธีการที่เชื่อมั่นได้มาทดสอบนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเกี่ยวกับทักษะการฟังและพูด และให้คะแนนส่วนหนึ่งที่ได้จากการทดสอบนี้มาเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาคัดเลือกนักเรียนเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ร่วมกับคุณสมบัติความสามารถทางการอ่าน เขียน และหลักภาษาซึ่งใช้สอบคัดเลือกอยู่แล้วตามปกติ

๒. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

๒.๑ ควรได้มีการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านไวยากรณ์ศัพท์ การอ่านและการเขียน โดยใช้วิธีสอนแบบมนุษยนิยมกับวิธีสอนแบบรวมคา หรือวิธีสอนแบบอื่นด้วย เพื่อที่ว่าวิธีสอนแบบมนุษยนิยมจะให้สอนทักษะอื่นนอกจากทักษะด้านการพูดได้ดีหรือไม่

๒.๒ ควรศึกษาว่าวิธีสอนแบบมนุษยนิยมจะใช้ได้ดีกับนักเรียนทุกระดับความสามารถหรือไม่ กล่าวคือจะใช้วิธีสอนแบบมนุษยนิยมกับนักเรียนเก่ง ปานกลาง และนักเรียนอ่อนได้ดีเหมือนกันหรือไม่

๒.๓ ควรมีการวิจัยเป็นโครงการ ตลอดเวลาที่ทำการทดลองให้กลุ่มตัวอย่างได้เรียนจากกิจกรรมและวิธีสอนแบบมนุษยนิยมในทุก ๆ วิชา ทั้งนี้เพื่อขจัดปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัวของนักเรียนที่เรียนจากกิจกรรมมนุษยนิยมและกิจกรรมวิธีสอนอื่น ๆ ในช่วงเวลาทำการทดลอง และนอกจากจะศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้วควรศึกษาเกี่ยวกับความรู้สึกและบุคลิกภาพที่เหลืออยู่หลังจากการทดลองสอนสิ้นสุดลงแล้วระยะหนึ่ง

๒.๔ ควรทดลองสอนชั้นหรือระดับที่ต่ำกว่านี้ เพื่อดูว่านักเรียนจะได้ไม่มีความวิตกกังวลในเรื่องการเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยจริง เน้นเนื้อหาด้านไวยากรณ์

๒.๕ ควรหาข้อมูลอธิบายกระบวนการของกิจกรรมเป็นภาษาอังกฤษเพื่อให้นักเรียนในกลุ่มทดลองจะได้มีโอกาสฝึกฝนมากขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กานดา ณ ถลาง วิธีสอนภาษาอังกฤษกับหลักจิตวิทยา พระจันทร์ ๒๕๑๕, ๑๐๕ หน้า
- พวงเพ็ญ อินทรประวัติ "วิธีสอนภาษาอังกฤษ" เอกสารประกอบการเรียนวิชาวิธีสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา ๒๕๑๑, ๔๕๖ หน้า อัดสำเนา
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ หลักการวิจัยทางการศึกษา พิมพ์ครั้งที่ ๒ ทวีกิจ ๒๕๑๔, ๒๕๐ หน้า
- Blake, R.W. "See You, I Hear You, You're O.K. . Humanizing the Classroom," English Journal. 63 41 - 46, May 1974.
- Brown, George I., Thomas Leonans and Liles Grizzard. The Live Classroom Innovution through Confluent Education and Cestalt. New York, Viking Press, 1975. 2๖3 p.
- Combs, Arthur W. "Sentivity Education . Problems and Promises," Education Leadership. 28 • 304, December 1970.
- Fan, Chung-Teh. Item Analysis Table. Princeton, New Jersey, Educational Testing Service, 1952. 32 p.
- Harris, David P. Testing English as a Secon Language. New York, McGraw-Hill Book Company, 1969. 151 p.
- Hawley, Robert C. and Isabel Hawley. A Handbook of Personal Growth Activities for Classroom Use. Mass., Education Research Association, 1972. 115 p.
- Heaton, J.B. writing English Language Tests. 5th ed., Singapore, Singapore offset Printing, 1979. 236 p.
- Henry, Jules. Radical School Reform. New York, Simon and Schuster, 1969. 250 p.
- Holt, John. How Children Fail. New York, Pitman, 1964. 290 p.
- Jackson, Phillip W. The Teacher and the Machine. Pittsburg, University of Pittsburgh Press, 1968. 305 p.
- Jarrett, Janes L. The Humanities and Humanistic Education. Mass., Addison-Wesley Publishing Company, 1973. 254 p.

- Kozol, Jonathan. Death at an Early Age. Boston, Houghton Mifflin, 1967. 220 p.
- Leonard, George B. Education and Ecstasy. New York, Dell, 1968. 195 p.
- Luft, Joseph. Of Human Intercession. Palo Alto, California, Mayfield publishing Company, 1969. 280 p.
- Lutz, Mark and Kenneth Lutz. The Challenge of Humanistic Economics. California, Benjamin Publishing Corp., 1979. 337 p.
- McNemar, Quinn. Psychological Statistics. 2nd ed., New York, John Wiley and Sons, Inc., 1955. 408 p.
- Malcy, Alan and Alan Dulf. Drama Techniques in Language Learning. Oxford, Alden Press, 1978. 102 p.
- Maslow, Abraham. The Farther Reaches of Human Nature. New York, Viking Press, 1971. 270 p.
- Miller, John P. Humanizing the Classroom Models of Teaching in Effective Education. New York, Praeger, 1976. 258 p.
- Moscowitz, Gertrude. Caring and Sharing in the Foreign Language Class : A Sourcebook on Humanistic Techniques. Mass. Newbury House Publishers, Inc., 1978. 343 p.
- Patterson, C.H. Humanistic Education. New Jersey, Prentice-Hall, Inc., 1973. 293 p.
- Pechou, Anne. "The Magic Corner : Story Telling in Humanistic Perspective," English Teaching Forum. 19 2, April 1981.
- Rogers, Carl R. Bringing Together Ideas Humanistic Education Sourcebook. New Jersey, 1975. 251 p.
- _____. Freedom to Learn. Ohio, Merrill Press, 1969. 310 p.
- _____. "Interpersonal Relationship U.S.A. 2000," Journal of Applied Behavioral Science. 4 : 265 - 280, 1968.
- Summernill, Neil A.S. Summerhill A Radical Approach to child Rearing. New York, Hart Publishing Company, Inc., 1960. 118 p.
- Vallette, Robert E. Effective-Humanistic Education : Goals, Programs, and Learning Activities. California, Lear, 1974. 253 p.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

‘ ‘
ตารางแสดงความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก
ของแบบทดสอบแต่ละแบบสอบถาม

ตารางที่ ๑ ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่านักบะการฟังภาษาอังกฤษ (ฉบับที่ ๑ ตอนที่ ๒) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ (ฉบับที่ ๒ ตอนที่ ๑) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของฉบับที่ ๒ ตอนที่ ๒
แบบทดสอบฉบับที่ ๑ ตอนที่ ๒

ข้อ	p	r	ข้อ	p	r
๑	.๓๖	.๒๔	๑๑	.๓๖	.๒๔
๒	.๖๕	.๒๔	๑๒	.๖๑	.๓๖
๓	.๘๐	.๓๕	๑๓	.๒๓	.๒๐
๔	.๕๐	.๒๓	๑๔	.๓๒	.๓๐
๕	.๔๒	.๒๖	๑๕	.๔๔	.๒๔
๖	.๕๔	.๒๓	๑๖	.๓๔	.๔๖
๗	.๖๓	.๕๕	๑๗	.๕๓	.๓๑
๘	.๘๖	.๒๑	๑๘	.๒๐	.๒๔
๙	.๕๕	.๓๕	๑๙	.๖๔	.๕๓
๑๐	.๓๕	.๒๒	๒๐	.๔๓	.๕๐

ตารางที่ ๑ (ต่อ)

แบบทดสอบฉบับที่ ๙ ตอนที่ ๑

ข้อ	p	r	ข้อ	p	r
๑	.๓๓	.๓๔	๖	.๔๔	.๓๓
๒	.๖๔	.๕๔	๗	.๖๔	.๖๔
๓	.๓๓	.๖๖	๘	.๖๑	.๕๓
๔	.๕๕	.๖๖	๙	.๖๓	.๖๕
๕	.๓๔	.๓๕	๑๐	.๕๔	.๔๑

ตารางที่ ๑ (ต่อ)

แบบทดสอบฉบับที่ ๒ ตอนที่ ๒

ข้อ	t	ข้อ	t	ข้อ	t	ข้อ	t
๑	๓.๐๐๐	๖	๔.๓๓๓	๑๑	๖.๖๖๔	๑๖	๖.๖๖๔
๒	๔.๕๕๕	๗	๓.๖๖๖	๑๒	๖.๖๖๔	๑๗	๓.๐๐๐
๓	๕.๕๕๕	๘	๓.๖๖๖	๑๓	๖.๖๖๔	๑๘	๖.๖๖๔
๔	๓.๕๕๕	๙	๓.๖๖๖	๑๔	๕.๖๖๖	๑๙	๔.๖๖๖
๕	๕.๕๕๕	๑๐	๕.๕๕๕	๑๕	๕.๕๕๕	๒๐	๓.๖๖๖

ตารางที่ ๒ ค่าอำนาจแจก t ของแบบสอบถามวัดความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการเรียน
ทั้ง ๓ ตอน

ตอนที่ ๑ ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมและบทเรียน

ข้อ	t	ข้อ	t
๑	๓.๖๔๒	๖	๔.๔๖๓
๒	๔.๗๖๔	๗	๖.๖๕๐
๓	๓.๔๐๗	๘	๕.๗๕๔
๔	๕.๕๖๔	๙	๔.๖๐๗
๕	๔.๖๔๗	๑๐	๕.๗๘๐

ตารางที่ ๒ (ต่อ)

ตอนที่ ๒ ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อตนเองและความรู้สึกที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่าง
ตนเองกับเพื่อนร่วมชั้นขณะที่เรียนภาษาอังกฤษ

ข้อ	t	ข้อ	t
๑	๓.๕-๗	๖	๔.๓๕๕
๒	๖.๗๘๔	๗	๓.๓๖๘
๓	๖.๖๕๓	๘	๖.๑๖๑
๔	๗.๗๕๗	๙	๕.๕๖๑
๕	๖.๑๘๖	๑๐	๓.๖๑๖

ตารางที่ ๒ (ต่อ)

ตอนที่ ๓ ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อครูภาษาอังกฤษ

ข้อ	t	ข้อ	t
๑	๔.๕๗๐	๖	๖.๗๕๗
๒	๓.๑๖๕	๗	๖.๖๓๖
๓	๓.๑๔๘	๘	๓.๗๖๑
๔	๓.๖๖๓	๙	๖.๘๗๘
๕	๔.๑๖๖	๑๐	๖.๗๖๐

ภาคผนวก ข
แบบทดสอบ และแบบสอบถาม

แบบทดสอบทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ๔๑๑ ฉบับที่ ๑ ตอนที่ ๑
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ (ม. ๔)

คำชี้แจง

๑. แบบทดสอบฉบับนี้เป็นแบบทดสอบวัดทักษะด้านการฟังโดยให้นักเรียนเขียนตามคำบอก
๒. การเขียนตามคำบอก

๒.๑ นักเรียนจะได้ยินเนื้อเรื่องทั้งหมดครั้งหนึ่งก่อน นักเรียนฟังเนื้อเรื่องอย่างเดี่ยวโดยไม่ต้องเขียนสิ่งใด

๒.๒ นักเรียนจะได้ยินเสียงพูดเป็นประโยคหรือข้อความสั้น ๆ ๑ ครั้งจากเทปบันทึกเสียง เมื่อได้ยินแล้วนักเรียนจึงเขียนข้อความลงไปตามที่ได้ยิน นักเรียนจะได้ยินคำบอกให้เขียนเครื่องหมายวรรคตอนด้วย เช่น Full stop, Colon, Comma และ Newline

๓. เมื่อเขียนจบเนื้อเรื่องทั้งหมดแล้ว นักเรียนจะได้ยินเนื้อเรื่องอีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนได้แก้ไขสิ่งที่ผิดพลาด

Tom was late again yesterday. He was sleeping at 6.25. He was tired. He had played basketball for at least 3 hours the day before. He was dreaming of playing the game again.

At half past seven, his mother was telling him that it was time to go to school. She was afraid he would be late again. Now Tom had to get up. But he still felt sleepy. A few minutes later, he was running to school. It was 8.00 o'clock. The school had already started. He did not run very fast because he did not have breakfast. He did not even wash his face. He did not see anybody of the school gate.

- Everyone was already in class.

Tom went into the room, all the chairs were full except one. It was Tom's. Tom said to the teacher "Excuse me for being late, Mrs. White." The teacher said; "You are late again, Tom."

แบบทดสอบทางการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ๔๑๑ ฉบับที่ ๑ ตอนที่ ๒
 รัชมัยมศึกษาปีที่ ๘ (ม. ๘)

คำชี้แจง

๑. แบบทดสอบฉบับนี้เป็นแบบทดสอบวัดทักษะด้านการฟัง
๒. แบบทดสอบฉบับนี้มีจำนวน ๑๐ ข้อ คะแนนเต็ม ๑๐ คะแนน
๓. นักเรียนฟังบทสนทนาสั้น ๆ ต่อไปนี้แล้ว เลือกข้อคำตอบที่มีความหมายตรงกับ
 เหตุการณ์หรือเข้ากันได้กับเหตุการณ์ในบทสนทนามากที่สุดเพียงข้อเดียว
ตัวอย่าง นักเรียนได้ยิน

Female Voice : I'm thirsty.

Male voice . Get something to drink.

ข้อเลือก

- a. She wants some water.
- b. She wants some breakfast.
- c. He wants some water.
- d. He wants some breakfast.

นักเรียนทำเครื่องหมาย X ลงในช่อง a เพราะมีความหมายเข้ากันได้กับ
 เหตุการณ์ในบทสนทนาที่สุด

a X b c d

๑. นักเรียนได้ยิน

Female Voice I have no water in the glass.

Male Voice I'll give you some. Wait a minute.

ข้อเลือก

a. The water is empty.	b. The water is full.
c. The glass is empty.	d. The glass is full.

๒. นักเรียนไต่ขึ้น

Male Voice: Why aren't you cooking?

Female Voice. Because I'm reading.

ข้อเลือก

a. He is cooking.	b. He is reading.
c. She is cooking.	d. She is reading.

๓. นักเรียนไต่ขึ้น

Male Voice: I'm looking at the rain.

Female Voice. But I'm waiting for you.

ข้อเลือก

a. He is waiting for her.	b. He is looking at her.
c. She is waiting for him.	d. She is looking at the rain.

๔. นักเรียนไต่ขึ้น

Female Voice. The bus is here.

Male Voice. Thanks, I'll take this one.

ข้อเลือก

a. He will get on the bus.	b. He will get off the bus.
c. He is in the bus.	d. He is leaving the bus.

๕. นักเรียนไต่ขึ้น

Male Voice: Why are you so slow?

Female Voice: It's dark in here.

ข้อเลือก

a. She is walking slow and careful.
b. She is walking slowly and carefully.
c. She walking slowly and careful.
d. She is walking quickly and carefully.

๖. นักเรียนไต่ยืน

Female Voice. Why do you like the horse?

Male Voice: It always wins the race.

ข้อเลือก

- a. The horse runs fast.
- b. The horse does not run fast.
- c. The horse ~~runs~~ fastly.
- d. The horse does not run fastly.

๗. นักเรียนไต่ยืน

Female Voice: Please tell Udom to come. I can't go to see him.

Male Voice: Certainly. See you later.

ข้อเลือก

- a. She does not want to meet Udom.
- b. She wants to meet Udom.
- c. He will not go to see Udom.
- d. He cannot go to see Udom.

๘. นักเรียนไต่ยืน

Female Voice. Please give me some money.

Male Voice How much?

ข้อเลือก

- a. She will give him some money.
- b. She won't give him any money.
- c. She wants some money.
- d. She does not want any money.

๙. นักเรียนไต่ยืน

Female Voice. What time do you leave the office?

Male Voice: Not until 4 p.m.

ข้อเลือก

- a. She leaves the office at 4 p.m.
- b. She does not leave the office at 4 p.m.

c. He leaves the office at 4 p.m.

d. He does not leave the office at 4 p.m.

๑๐. นักเรียนได้ยิน

Female Voice: Do you like coffee?

Male Voice. No, I don't. But I like tea.

ขอเลือก

a. She likes coffee.

b. She likes tea.

c. He likes coffee.

d. He likes tea.

๑๑. นักเรียนได้ยิน

Female Voice. How often do you get up late?

Male Voice I never get up late.

ขอเลือก

a. He always gets up late.

b. He does not get up late.

c. She always gets up late.

d. She does not get up late.

๑๒. นักเรียนได้ยิน

Male Voice. My breakfast is bigger than my sister's.

Female Voice. I don't have big breakfast.

ขอเลือก

a. Her breakfast is bigger than his.

b. Her breakfast is bigger than her sister's.

c. His breakfast is bigger than hers.

d. His breakfast is small.

๑๓. นักเรียนไต่ขึ้น

Female Voice. Who is older?

Male Voice: Lek is older than Somsak but younger than Sunee.

ข้อเลือก

- a. Lek is the oldest.
- b. Somsak is the oldest.
- c. Sunee is the oldest.
- d. No one is the oldest.

๑๔. นักเรียนไต่ขึ้น

Female Voice Anong is not as beautiful as Ladda.

Male Voice. Yes, Ladda is more beautiful than Anong.

ข้อเลือก

- a. Anong is less beautiful than Ladda.
- b. Ladda is less beautiful than Anong.
- c. Anong is as beautiful as Ladda.
- d. Anong is more beautiful than Ladda.

๑๕. นักเรียนไต่ขึ้น

Female Voice: Lek is as tall as Somsak.

Male Voice. Somsak is 5 feet 2 inches.

ข้อเลือก

- a. Lek is 5 feet 2 inches.
- b. Lek is taller than 5 feet 2 inches.
- c. Somsak is taller than 5 feet 2 inches.
- d. Lek is taller than Somsak.

๑๖. นักเรียนไต่ขึ้น

Female Voice: How many of the boys will go?

Male Voice: 5 of them will.

ข้อเลือก

- a. All of the boy will go. b. Ten of the boys will go.
c. 5 of the boys will go. d. 15 of the boys will go.

๓๓. นักเรียนไคยีน

Female Voice. How many of you study French?

Male Voice Only me.

ข้อเลือก

- a. One of them studies French. b. All of them study French.
c. She studies French. d. He does not study French.

๓๔. นักเรียนไคยีน

Female Voice This book is not interesting. That one is better.

Male Voice: I agree.

ข้อเลือก

- a. This book is more interesting than that one.
b. That book is more interesting than this one.
c. This book is as interesting as that one.
d. The books are not interesting.

๓๕. นักเรียนไคยีน

Female Voice: I have 4 dogs.

Male Voice I have 2 dogs.

ข้อเลือก

- a. She has less dogs than he. b. She has as many dogs as he.
c. She has more dogs than he. d. He has more dogs than she.

๗๐. นักเรียนไ้ยิน

Female Voice: My mother is a teacher.

Male Voice: He is a farmer.

ข้อเลือก

a. Her mother is a farmer.	b. Her mother is not a teacher.
c. His mother is a teacher.	d. His mother is a farmer.

แบบทดสอบทางการเรียนภาษาอังกฤษ ๘๑๑ ฉบับที่ ๖ ตอนที่ ๑
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๘ (ม. ๘)

คำชี้แจง

๑. แบบทดสอบฉบับนี้เป็นแบบทดสอบวัดทักษะด้านการพูด
๒. แบบทดสอบฉบับนี้มีจำนวน ๑๐ ข้อ คะแนนเต็ม ๑๐ คะแนน
๓. นักเรียนจะได้ยินคำถามจากเทปบันทึกเสียง ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่เหมาะสมที่สุดคำตอบเดียว นักเรียนมีเวลาตอบข้อละ ๓๐ วินาที

ตัวอย่าง

นักเรียนได้ยิน

What time is it?

ข้อเลือก

- a. It's late.
- b. It's 6 30.
- c. It's dark.
- d. It's in the evening.

นักเรียนทำเครื่องหมาย X ในช่อง b เพราะเป็นคำตอบที่เหมาะสมที่สุด

a b X c d

๑. นักเรียนไต่ถาม

Voice: Why does s'c like the flat?

ข้อเลือก

a. Because it is a clumsy flat. b. Because it is a clean flat.

c. Because it is a careful flat. d. Because it is a noisy flat.

๒. นักเรียนไต่ถาม

Voice: Where is my glass?

ข้อเลือก

a. I'll look at them. b. I'll look after them.

c. I'll look for them. d. I'll look into them.

๓. นักเรียนไต่ถาม

Voice: Why did she get up late this morning?

ข้อเลือก

a. She is not well. b. She is not good.

c. She is well. d. She is good.

๔. นักเรียนไต่ถาม

Voice: How can I go to the post office?

ข้อเลือก

a. It's very far. b. Stand here.

c. Buy some stamps. d. Take the white bus.

๕. นักเรียนไต่ถาม

Voice: What time do you get up in the morning?

ข้อเลือก

a. Any time. b. In the morning.

c. 6 p.m. d. 6 a.m.

๖. นักเรียนไต่ยืน

Voice: How do you feel now?

ข้อเลือก

a. Not very well.	b. Not much.
c. Not many.	d. Nothing.

๗. นักเรียนไต่ยืน

Voice: Do you like waterfalls?

ข้อเลือก

a. Yes, I did.	b. Yes, I do.
c. No, I did not.	d. No, I like.

๘. นักเรียนไต่ยืน

Voice: Is a table as big as a chair?

ข้อเลือก

a. Yes, it is.	b. Yes, it does.
b. No, it is not.	d. No, it doesn't.

๙. นักเรียนไต่ยืน

Voice: How many of you came by taxi?

ข้อเลือก

a. 3 of us.	b. 3 of them.
c. 3 of the boys.	d. 3 of we.

๑๐. นักเรียนไต่ยืน

Voice: Which is more expensive, a car or a bicycle?

ข้อเลือก

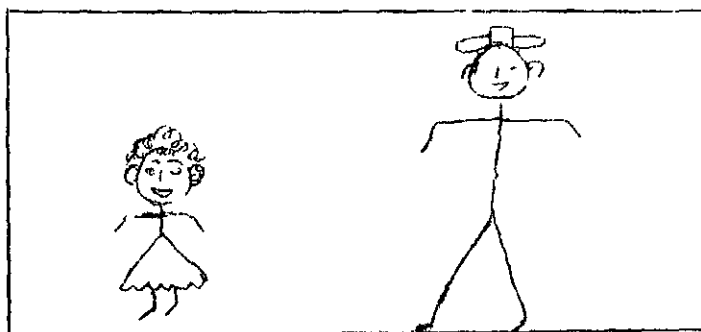
a. A bicycle.	b. A bus.
c. A car.	d. A car and a bicycle.

แบบทดสอบทางการเรียนภาษาอังกฤษ ๔๑๐ ฉบับที่ ๒ ตอนที่ ๒
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ (ม. ๔)

คำชี้แจง

๑. แบบทดสอบฉบับนี้เป็นแบบทดสอบวัดทักษะด้านการฟัง
 ๒. ข้อสอบทั้งหมดมีจำนวน ๑๐ ข้อ คะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน
 ๓. นักเรียนจะได้ยินบทสนทนาสั้น ๆ หรือเห็นภาพ ให้นักเรียนอาศัยภาพหรือข้อความสถานการณ์เป็นแนวทางในการตอบคำถาม โดยการชูคำตอบลงในแถบบันทึกเสียง ใช้เวลาตอบข้อจะ ๓๐ วินาที
- ตัวอย่าง

(0) Look at the picture.

คำถาม Who is taller?

จากรูปภาพและคำถามนักเรียนควรตอบว่า John is taller.

(00) นักเรียนได้ยิน

Female voice: Why are you late?

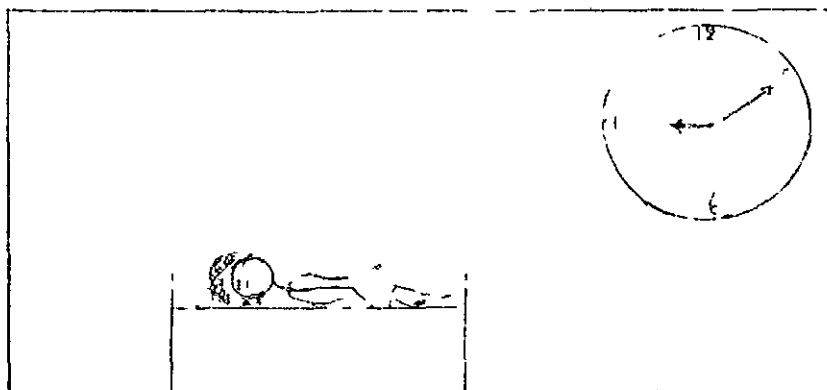
Male Voice: I couldn't find a taxi, so I took the bus.

Third Voice: How did the man come?

จากบทสนทนาและคำถามนักเรียนควรตอบว่า

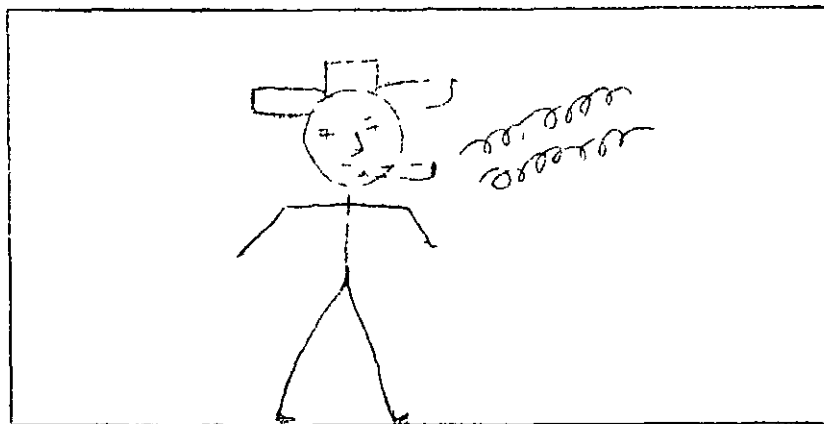
He came by bus.

1. Look at the picture.

What time does Aunt Anoug go to bed?

2. Look at the picture.

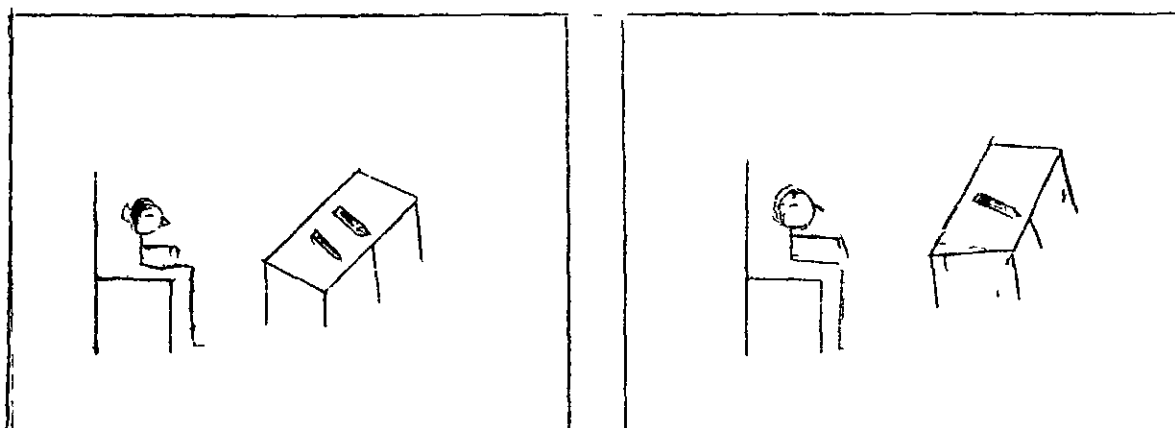
Does he like to smoke?

3. Look at the picture.

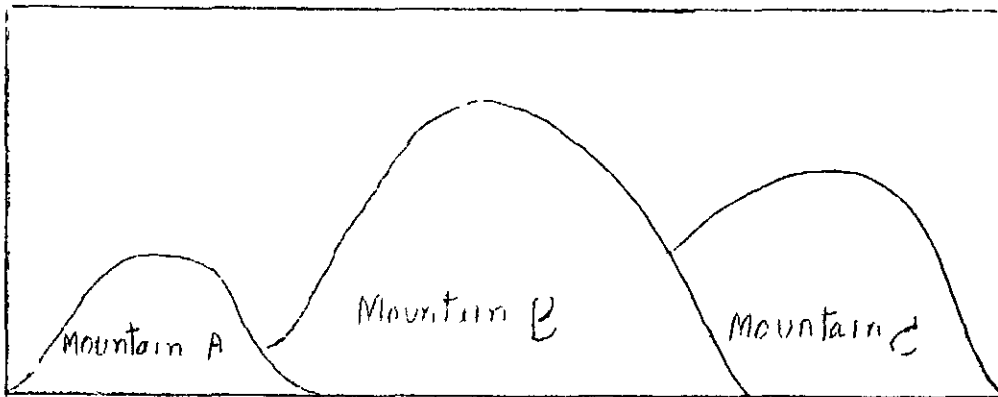
Whose house is more beautiful?

4. Look at the picture.

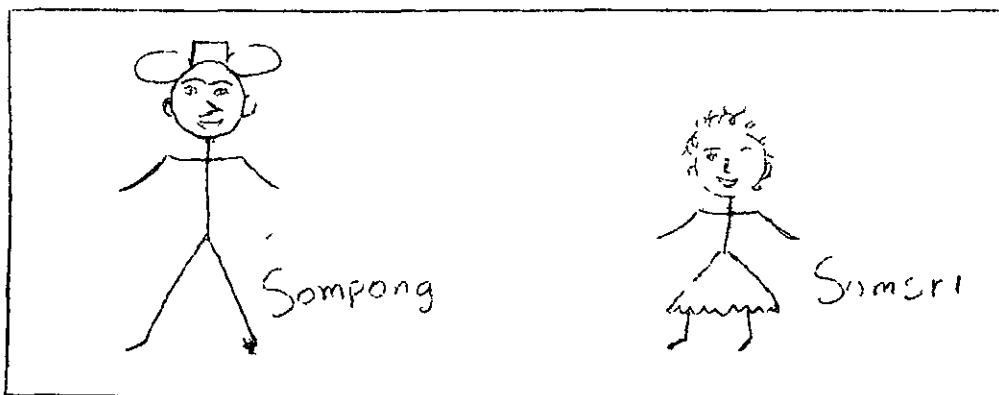
Who has more pencils?

5. Look at the picture.

Which mountain is the highest?

6. Look at the picture.

Is Somsri as tall as Sompong?

7. Look at picture No. 6.

Is Somsri not so tall as Sompong?

From No. 8 - 12 Listen to the conversation, then answer the question by speaking to the tape.

8. FV: Why didn't you buy the blue glasses?

MV: I like the white ones.

TV: What is the color of the glass he bought?

9. FV: Come quick, we are leaving.

MV: Wait a minute. I want to buy some cigarettes from this shop.

TV: What is the man doing?

10. FV: Let's cross the street.

MV: Look! A car is coming.

TV: Why did they stop?

11. FV: Would you like to come to my birthday party?

It's on Songran Day.

MV: What date and month was she born?

12. FM: The restaurant is full of people.

MV: There is a good singer there.

TV: Does the singer sing badly or beautifully?

13. MV: Why didn't you understand him?

FV: He talked like a machine gun.

TV: Did he talk quickly or slowly?

14. FV. Tell Somsak to bring the guitar.
MV. O K.
TV: Who is going to meet Somsak?
15. FV. Anong did not have breakfast this morning.
MV It's 11 o'clock.
TV: Is Anong hungry now? (Answer "Yes".)
16. FV We shall buy 3 more tickets.
MV Yes. 2 of us have already had our tickets.
TV: How many tickets will they have?
17. FV. Anong's uncle likes you.
MV: Oh, he does!
TV Who likes the man?
18. FV Why didn't you go to the movie last night?
MV: I had no money but I'll go tomorrow?
TV Did the man want to go to the movie last night?
19. FV Have you done well on the test?
MV. I think I could answer all the questions.
TV: Was the test difficult for him?
20. V. Lek and Dang are not so handsome as Somsak.
: Who is the most handsome?

แบบสอบถามวัดความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

๑. ในการตอบแบบสอบถามฉบับนี้ขอให้นักเรียนตอบให้ตรงกับความเป็นจริงตามความรู้สึกของนักเรียนให้มากที่สุด แต่ละข้อของแบบสอบถามไม่มีคำตอบใดถูกหรือผิด เพราะแต่ละคนย่อมมีความรู้สึกซึ่งอาจจะมีมากบ้างน้อยบ้างแตกต่างกันไป คำตอบของนักเรียนจะรักษาไว้เป็นความลับ แบบสอบถามนี้จะใช้เฉพาะเพื่อประโยชน์ในการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น และไม่มีผลต่อการเรียนของนักเรียนแต่อย่างใด

๒. แบบสอบถามมีทั้งหมด ๓๐ ข้อ แบ่งเป็น ๓ ตอน ตอนละ ๑๐ ข้อดังนี้

ตอนที่ ๑ แบบสอบถามวัดความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมและบทเรียนภาษาอังกฤษ

ตอนที่ ๒ แบบทดสอบวัดความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อตนเองและความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับเพื่อนร่วมชั้นขณะที่เรียนภาษาอังกฤษ

ตอนที่ ๓ แบบทดสอบวัดความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อครูภาษาอังกฤษ

๓. วิธีทำแบบทดสอบ ให้นักเรียนหาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียน และในแต่ละข้อให้นักเรียนตอบเพียงข้อเดียวเท่านั้น

ตัวอย่าง

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
✓			✓	

๑. ครูเตรียมการสอนมาเป็นอย่างดี

๒. ครูไม่มีความรู้ในเรื่องที่สอน

ตอนที่ ๑ ความรู้สึกของนักเรียนที่วัด

กิจกรรมและบทเรียนภาษาอังกฤษ

๑. ข้าพเจ้าไม่ยากเรียนภาษาอังกฤษอีกใน
ความต่อไป
๒. การเรียนด้วยวิธีข้าพเจ้ารู้สึกสนุกขึ้น
๓. การเรียนด้วยวิธีนี้ทำให้ข้าพเจ้าตอบ
ภาษาอังกฤษมากขึ้น
๔. บทเรียนมีลักษณะไม่ซ้ำซาก
๕. ควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม
ให้มากกว่านี้
๖. บทเรียนน่าจะมีการปรับปรุง
๗. การเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีนี้
ทำให้ความรู้ไม่แน่น
๘. การเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีนี้จะทำให้
ข้าพเจ้าฟังภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น
๙. บทเรียนควรมีน้อยกว่านี้
๑๐. บทเรียนเหมาะสมอยู่แล้ว

๔๖	๕๗	๖๘	๗๙	๘๐	๘๑	๘๒	๘๓	๘๔	๘๕	๘๖	๘๗	๘๘	๘๙	๙๐	๙๑	๙๒	๙๓	๙๔	๙๕	๙๖	๙๗	๙๘	๙๙	๑๐๐	
เห็นกายตายถึง																									
เห็นกาย																									
ไปแน่ใจ																									
ไม่เห็นกาย																									
ไปแน่นอนยิ่ง																									

๙

๔. ครูภาษาอังกฤษเข้าใจความรู้สึกของข้าพเจ้า
๕. ครูภาษาอังกฤษเป็นที่พึ่งแก่ข้าพเจ้าได้ใน
เวลาเรียน
๖. ครูภาษาอังกฤษเป็นที่พึ่งแก่ข้าพเจ้าได้แม้ไม่
เวลาเรียน
๗. ครูภาษาอังกฤษมีลูกศิษย์คนโปรด
๘. ข้าพเจ้าชอบครูภาษาอังกฤษ
๙. ครูภาษาอังกฤษเห็นความสำคัญของข้าพเจ้า
๑๐. ครูภาษาอังกฤษไม่ชอบข้าพเจ้า

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ภาคผนวก ค

บทเรียนของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

ตอนที่ ๒๐

วัตถุประสงค์

กานจิตพิสัย

ให้นักเรียนสำรวจตนเองว่านักเรียนมีเจตคติต่อชีวิตทั่ว ๆ ไปอย่างไร

กานภาา

๑. ผูกการพูด ฟังของนักเรียน

๒. ผูกการตอบคำถามที่ขึ้นต้นด้วย Question words และชนิดที่ต้องตอบด้วย yes/no

กระบวนการ

๑. นักเรียน ครู นั่งหันหน้าเข้าหากันเป็นวงกลม

๒. ให้นักเรียนหลับตาและให้จินตนาการว่าขณะนี้เขากำลังหลงทางอยู่ในป่าแห่งหนึ่ง (ไม่มีเพื่อน) นักเรียนเดินทางไปและพบหรือทำสิ่งต่าง ๆ ต่อไปนี้ตามลำดับ ขอนไม้ กุญแจ นอนหลับ เลือ ลาน้ำ กางพาง

๓. ให้นักเรียนบรรยายสิ่งที่พบและบอกว่าผ่านไปได้อย่างไร

๓.๑ ให้บรรยายลักษณะทางที่เดิน เช่นถามว่า What is the path look like? Is it straight or ending? Is it easy to walk? Why?

๓.๒ ให้นักเรียนบรรยายเกี่ยวกับขอนไม้และการข้ามเช่นถามว่า How big is the log? Is it easy to pass? How can you pass it?

๓.๓ ให้นักเรียนบอกว่าเขาทำอย่างไรกับกุญแจ เช่นถามว่า What do you do to the key? Will you keep it or throw it away? why?

๓.๔ ให้นักเรียนบรรยายว่านอนอย่างไร เช่นถามว่า Will you sleep under or on the tree? How do you make bed? Do you feel safe while sleeping?

๓.๕ ให้นักเรียนบรรยายว่าผ่านเสือไปอย่างไร และความรู้สึกที่มีต่อเสือ

เช่นถามว่า How big is the tiger? Are you afraid of it?

How can you pass or walk past it?

๓.๖ ให้นักเรียนบรรยายว่าข้ามลำน้ำไปได้อย่างไร เช่นถามว่า

How deep? How can you cross the river? By swimming? Is there a bridge? Do you like the water?

๓.๗ ให้นักเรียนบอกว่าเขาผ่านกำแพงไปหรือไม่ เช่นถามว่า

How high? Can you see beyond? What do you do when you arrive at the wall?

๔. การตีความหมาย ครูบอกนักเรียนว่าสิ่งทุกอย่างที่กล่าวมานั้นนักจิตวิทยาสมัคร
เลนกล่าวว่ามาจากจิตใต้สำนึกของบุรุษ

๔.๑ ทางเดิน หมายถึง เจตคติที่มีต่อชีวิตโดยทั่ว ๆ ไป เช่นถ้าบอกว่า
ทางเดินสวยงามเดินได้สบาย ก็หมายถึง เขาเห็นชีวิตเป็นสิ่งที่น่ารื่นรมย์ ถ้าเขาบอกว่าทาง
เดินคดเคี้ยวเดินลำบาก แสดงว่าเขาเห็นว่าชีวิตเป็นของลำบากด้วยกว่าจะบรรลุจุดหมาย
ปลายทาง

๔.๒ ขอนไม้ หมายถึง เจตคติที่มีต่ออุปสรรคขนาดเล็ก

๔.๓ กุญแจ หมายถึง เจตคติที่มีต่อทรัพย์สินสมบัติ

๔.๔ การนอนหลับ หมายถึง เจตคติที่มีต่อความรู้สึกปลอดภัยในชีวิตและ
บอกได้ว่าเขาเป็นคนหวาดระแวงหรือไม่
เพียงใด

๔.๕ เสือ หมายถึง เจตคติที่มีต่ออุปสรรคสำคัญของชีวิตหรือ
อุปสรรคขนาดใหญ่

๔.๖ ลำน้ำ หมายถึง เจตคติที่มีต่อเรื่องเพศ

๔.๗ กำแพง หมายถึง เจตคติที่มีต่อเรื่องการเกิดใหม่ ถ้าผ่านไป
แสดงว่าเชื่อ ถ้าไม่ผ่านแสดงว่าไม่เชื่อเรื่อง
การเกิดใหม่ (life after death)

บทเรียนของกลุ่มควบคุม

ตอนที่ ๒๑

บทที่ ๑๗

อุปกรณ์ ภาพเหตุการณ์ภายในศาลขณะมีการพิพากษาคดี

เนื้อเรื่อง In the Courtroom

Police Inspector Where were you at half past six on Wednesday, the twenty-third of June?

Kate I was in front of the book shop in Tower Street.

Police Inspector Was there anyone else in the street?

Kate Yes, a man.

Police Inspector Is the man you saw that morning in the courtroom now?

Kate (pointing) Yes, that's the man I saw.

Police Inspector What was he doing?

Kate He was climbing over the wall beside the bank.

Police Inspector Have you seen this bag before?

Kate Yes.

Police Inspector Look at it very carefully, please.

Kate Yes. It's the bag the man dropped.

Police Inspector When did he drop it?

Kate When the policemen chased him.

Police Inspector Have you seen this coat before?

Kate Yes. It's the coat the man was wearing.

Police Inspector Did you see anybody else?

Kate No, he was the only person I saw.

Police Inspector Thank you, Miss Morrison. I have no more questions for you.

Magistrate Have you any questions for this witness, Mr Coates?

Lawyer for the Defence Yes. I'd like to ask one question. Miss Morrison, did the man hit one of the policemen?

Kate No, he didn't. When he saw the second car he stopped and waited quietly.

Outside the Courtroom

Kate What happened, Penny? I had to go outside and wait. Was the thief sent to prison?

Penny No, but he'll certainly go to prison if he does anything like that again.

Kate But bank robbery is a very serious crime, isn't it?

Penny He didn't rob the bank. He stole some silver cigarette lighters from the shop next to the bank. He has never stolen anything before.

Kate Why did he steal the lighters?

Penny He lost his job more than a month ago. He hadn't any money.

Kate Has he got a wife and children?

Penny No, he hasn't. He's only twenty years old.

Questions

1. When did Kate see the man?

2. What is the name of the lawyer for the defence?

Police Inspector Thank you, Miss Morrison. I have no more questions for you.

Magistrate Have you any questions for this witness, Mr Coates?

Lawyer for the Defence Yes. I'd like to ask one question. Miss Morrison, did the man hit one of the policemen?

Kate No, he didn't. When he saw the second car he stopped and waited quietly.

Outside the Courtroom

Kate What happened, Penny? I had to go outside and wait. Was the thief sent to prison?

Penny No, but he'll certainly go to prison if he does anything like that again.

Kate But bank robbery is a very serious crime, isn't it?

Penny He didn't rob the bank. He stole some silver cigarette lighters from the shop next to the bank. He has never stolen anything before.

Kate Why did he steal the lighters?

Penny He lost his job more than a month ago. He hadn't any money.

Kate Has he got a wife and children?

Penny No, he hasn't. He's only twenty years old.

Questions

1. When did Kate see the man?

2. What is the name of the lawyer for the defence?

3. Did the thief fight the policemen?
4. What did the thief steal?
5. What were the lighters made of?
6. Why did he steal them?

การสอน

๑. นักเรียนเปิดหนังสือ รูปภาพ ครูอ่านบทสนทนาให้นักเรียนฟัง แล้วหยุดถามคำถามเป็นระยะ ๆ เพื่อทดสอบความเข้าใจบทสนทนา
๒. ครูอ่านซ้ำให้นักเรียนเปิดหนังสือ ครูอ่านคำพูดของตัวละครครั้งละ ๑-๓ บรรทัด แล้วหยุดเพื่ออธิบายศัพท์และโครงสร้างประโยคใหม่ ๆ
๓. นักเรียนตอบคำถามท้ายบทสนทนาข้อ ๑ โดยเขียนคำตอบบนกระดานคำ
๔. ครูอ่านบทสนทนาทั้งหมดอีกครั้งหนึ่งให้นักเรียนทั้งชั้นอ่านตาม
๕. ให้นักเรียนกับเพื่อนอ่านบทสนทนาเป็นรายบุคคล ฟังฟังและพูดตาม

ฝึกฟังและพูด

๑. Is the man you saw in the street here now?
๒. Was the bag he had in his hand large or small?
๓. Did the man the policeman chased climb a wall?
๔. Did the lighters the man with the bag stole come from the shop next to the bank?

๑. ครูอ่านให้นักเรียนฟัง
๒. นักเรียนอ่านตามทั้งชั้น
๓. นักเรียนอ่านทีละคน

ฝึกปากเปล่า

Are the silver lighters cheaper than the gold ones?

Yes, they are, but plastic lighters are the cheapest.

Practice with

pretty	good
ugly	big
cheap	small
expensive	

๑. นักเรียนฝึกหนังสือ ครูพูดประโยคนำของแบบฝึกให้นักเรียนฟัง
๒. ครูพูดอีกครั้งหนึ่งให้นักเรียนพูดตาม
๓. นักเรียนทั้งชั้นพูดตามแบบฝึกตามที่ครูบอกทีละคำ
๔. นักเรียนแต่ละคนพูดตามแบบฝึกตามที่ครูบอกทีละคำ